XXII. évfolyam 18. szám Ára: 1 forint 1966. május 5

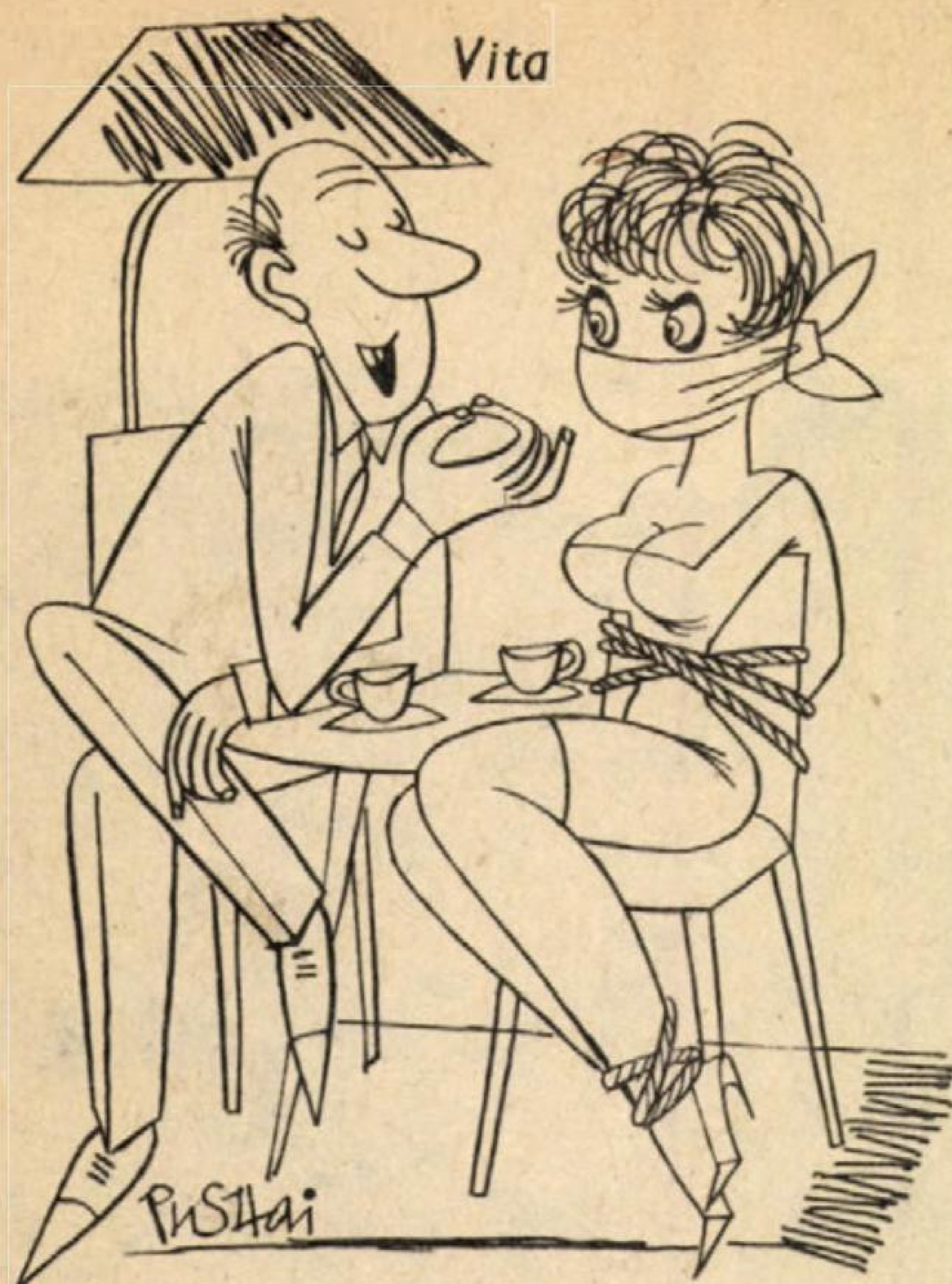

MÁJUS 9-ÉN

— Több mint húsz éve, hogy elvesztettük a háborút! Most már igazán úgy viselkedhetünk, mintha megnyertük volna...

Fülöp György rajza

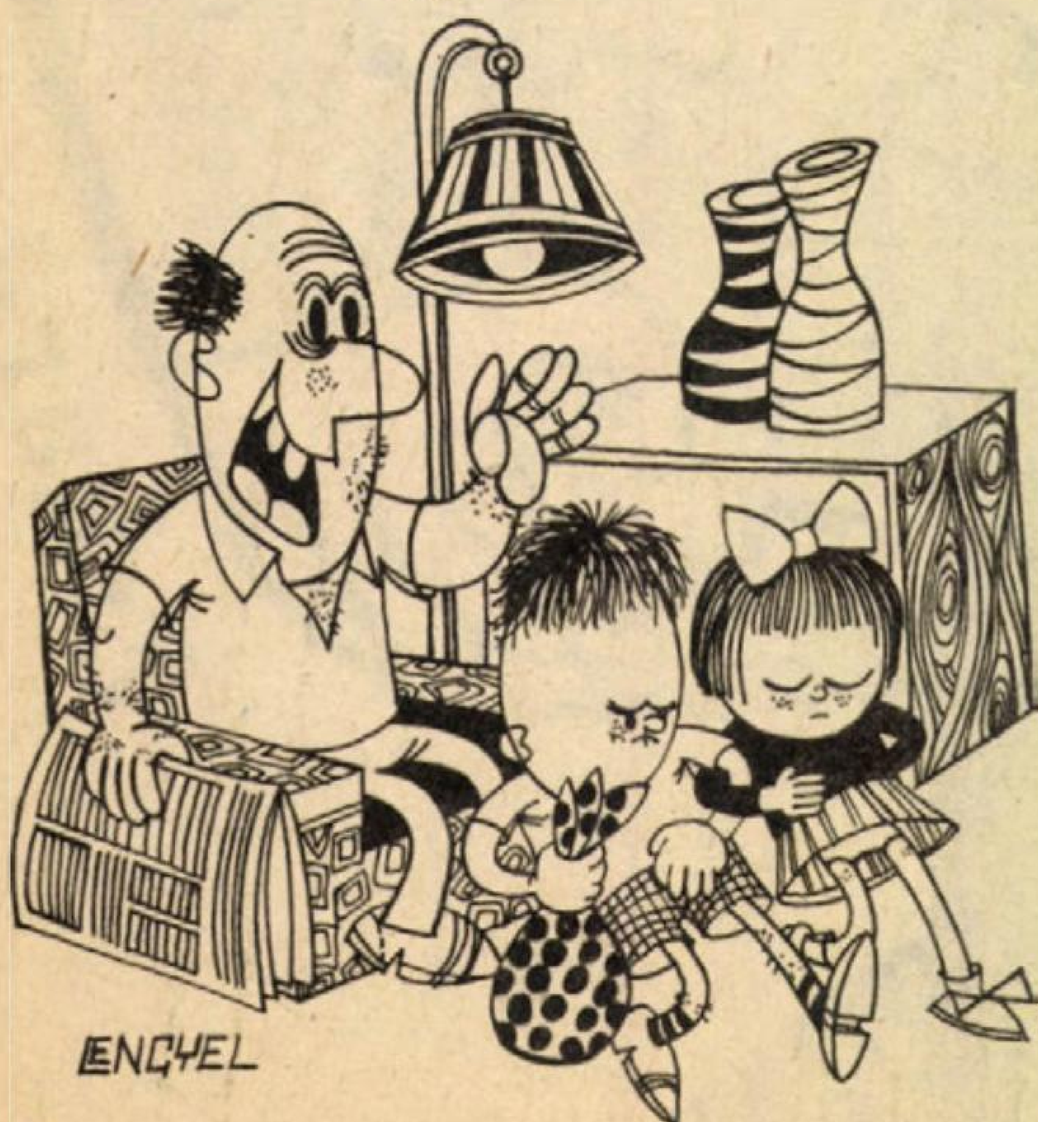

– Csak a véleményemet szeretném nyugodt körülmények között kifejteni.

– Mit csodálkozol? Ki használ ma teknőt?!

– Ha nem ugrálsz, örökké ilyen szürke kis elefánt maradsz...

– Gyertek vissza, nem állok a házasságotok útjába!

Egy színmű útja

Mint ismeretes, bemutatták Gerbe Gedeon: A mézga című színművét, s a darab megszületésétől a megírt kritikákig a következőket van módunkban jelenteni:

Az író fölolvassa a színművet feleségének, aki az alábbiakat mondja neki:

– Édes apuci, a Sekszpir hogy irigyelne, ha élne. És édes apuci, ez ugye, fog egy kalap dohányt is hozni? De ugye, te akkor is szeretsz engem, ha ezért a csoda darabért megkapod majd a Kossuth- és a Nobel-díjat?

A darab rendezőjének első benyomása:

– Fiatal szerző műve, de érett, kiforrott, tökéletes dramaturgiai érzékkel megírva. Szinte hihetetlen, hogy első nekigyürkőzésre ennyire sikerült. Így teljesen érthető a színészek határtalan lelkesedése. Azt hiszem, az idei évadra eltemethetjük a műsorgondokat.

A női főszereplő véleménye:

– Mit mondjak, parádés szerep! Van például benne egy jelenetem, ahol hirtelen nem is tudom, mit csinálok, de valami delikát lehetőséget nyújt kabinetalakításra. Igazán örülök, hogy a Hamlet Oféliája helyett ezt a Jankát vagy kicsodát vállaltam el.

A színházi riporter első jelentése:

„Láz, láz, nagy láz a színpadon, a büfében és az összes mellékhelyiségekben. A színészek már túl vannak a 700. próbán, de tikkadás nélküli izgalommal gyakorolják nemes mesterségüket A mézgában. A minden képzeletet felülmúló lelkesedés nagy siker előszele, most már az utolsó simításokat végzik. Csupán az egyik sublótot kell kicsit balra tolni és néhány öreg pókhálót kell vadonatújra cserélni."

És így fest a fizetett hirdetés:

„Holnapután kiskedden mutatják be a fiatal Gerbe Gedeon első, de máris nagy hatású színművét, A mézgát. A mai élet televényén álló 40 képből és 400 képletből álló darab a szerző tehetsége legjavát mozgósítja, aki nála jobban megírja, az hazudik. S miután elővételben az első 100 előadásra minden jegy elkelt, tanácsos lenne, ha a következő évadokra a színházlátogató közönség már most gondoskodnék jegyeiről."

Kezdődik az előadás – az író házfelügyelője így vall az első három jelenet után a szomszédjának:

– Á, á, á, nem azért ásítozom, mert unalmas a Gida izéje, de az éjjel harmincszor nyitottam kaput. Különben nagyon rendes gyerek a Gida, két forintnál sosem ad kevesebb kapupénzt.

Egy kritikus a szünetben ezt mondja a szerzőnek:

– Ö... Ö... nagyon, nagyon! Ö... többszörösen izé perspektivikusan, hogy mondjam... Bizonyos erényei izé, túlságosan nem lehet mondani, hogy nincsenek! Ami benne korholható, az a... színészek, izé, melléfogása, de különben, de különben opardon, most jut eszembe, hogy véleményemet olvassa el inkább a holnapi lapban.

Az író elolvassa a lapban:

„Tegnap láttam a semmit! Kivételes képességű színészek drámai vergődését a tehetséges író unalmas darabjában. Egy-egy jó mozzanat, ahogy például Janka leül a székre, s aztán fölül, aztán megint leül, nem feledtetheti a nagyvonalú bukást. És mindeme rettenetek dacára reméljük, hogy még találkozunk a szerzővel, de azért lehetőleg színpad helyett presszóban történjék meg ez a randevú."

Az író *ismét otthon*, a hitvese újra és újra *bontja* számára a karilos dobozokat, s a biztonság kedvéért maga is csillapítóan mondja:

– Nem baj, drága apuci, a fontos, hogy a második darabodra is megkaptad már az előleget...

Nagy S. József

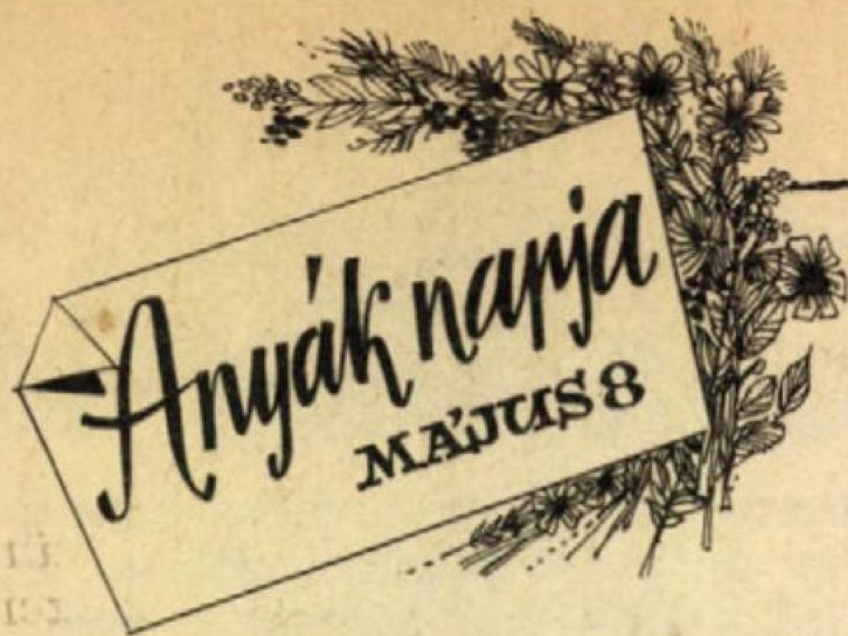
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JAVASLAT JEGY-ÜGYBEN

L. L. szolnoki olvasónk megírta, hogy hiába van nyitva egyszerre négy-öt személypénztár is a vasútállomáson, a csúcsforgalomban mégis hosszú sorokban tolonganak az utasok jegyért. A szűk és korszerűtlen állomásépületben már nincs hely arra, hogy még újabb pénztárfülkéket nyissanak.

Addig is, míg új állomásépületet kap Szolnok, rajzolónk az alábbi megoldást javasolja a jegyproblémák áthidalására:

Hófehérke

Hogyha jó anyám vett ölbe
S mondott tündérszép mesét,
Meg-megcsillant tündökölve
Fent a csillaghímes ég.
Hold-anyó hordozta halkan
Kékesfényű mécsesét,
S egy bűbájos gyermekdalban
Szárnyrakeltek szép mesék:

Hófehérke, Hófehérke
Öltözött fel hófehérbe.
Egy királyfi jött el érte
És övé lett Hófehérke.

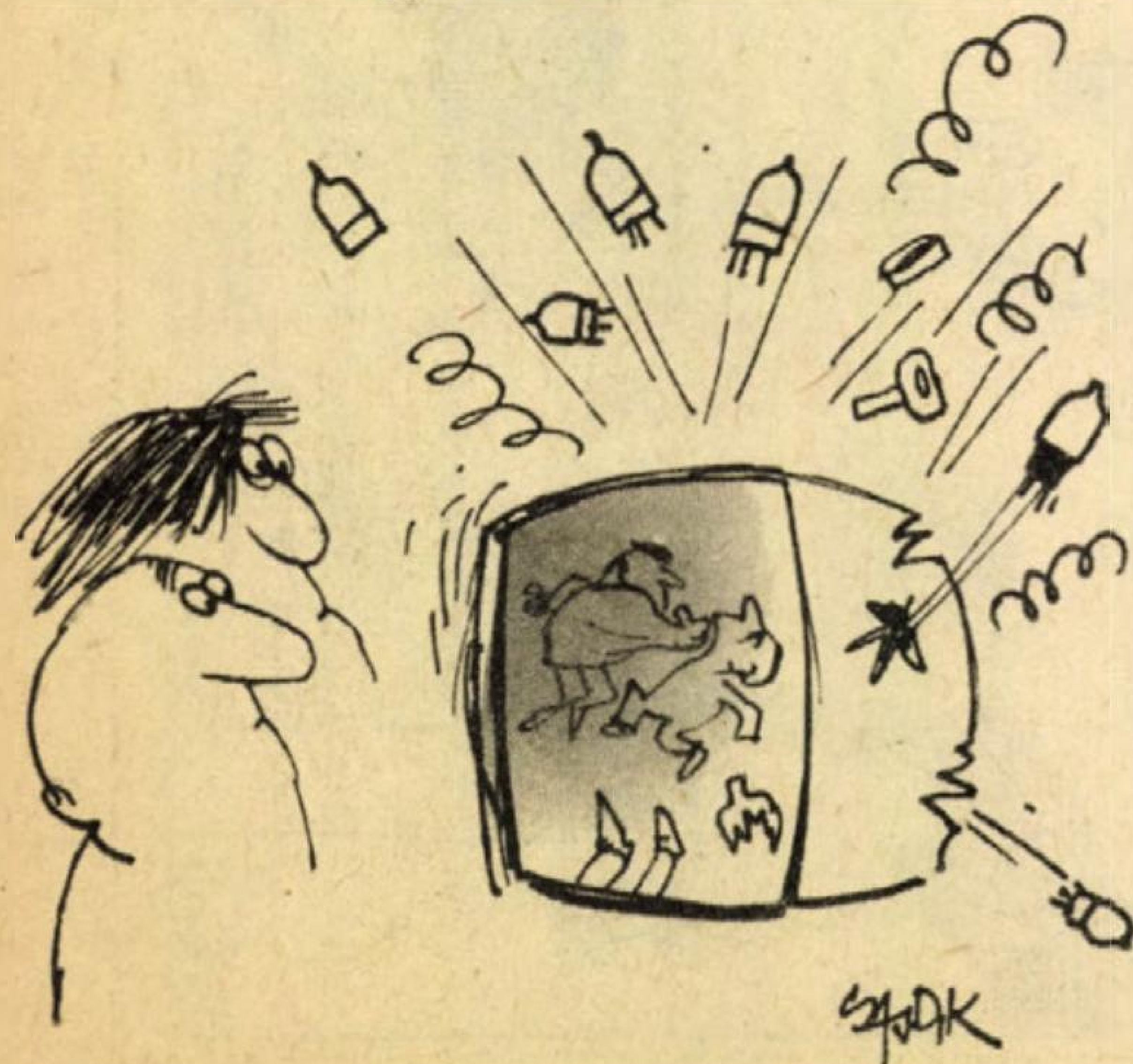
Hosszú évek múltak halkan,
S én mondok most új mesét.
Felcsillan a gyermekdalban
Csillogón a fényes ég.
Jól tudom, hogy úgyis érted,
Hogyha el se mondanám:
Hollóhajad hófehér lett,
Mesemondó jó anyám.

Hófehérke, Hófehérke,
Mért öltöztél hófehérbe?
Mért is vagy te évről évre
Mind fehérebb Hófehérke?...

Szőnyi Zoltán

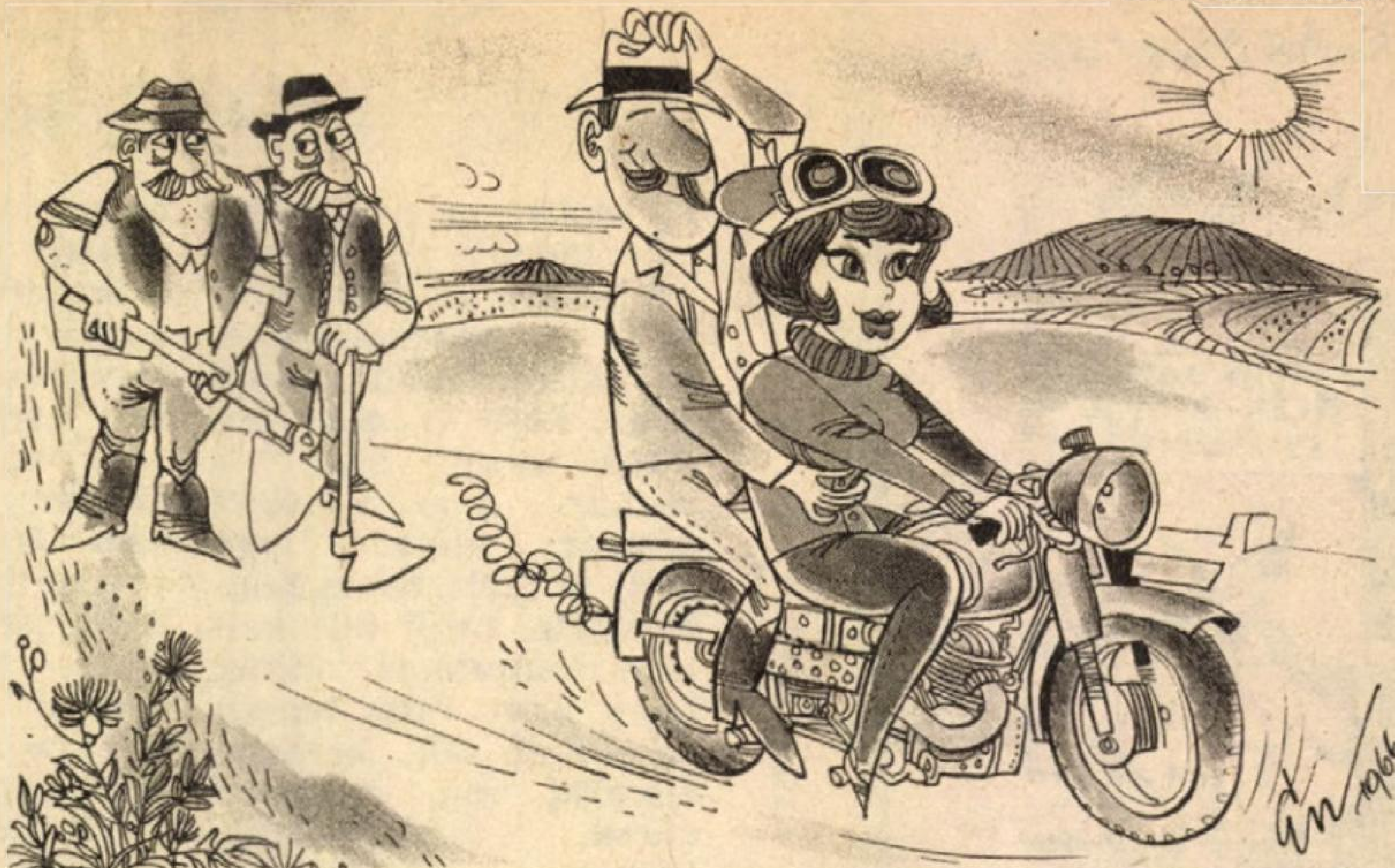

„Angyal" újra a tévében...

Serkentő

Endrődi István rajza

– Amióta ez az új agronómusunk van, az elnök mindennap kijár a földekre!

Élet és halál kérdése

Néhány esztendeje történt, hogy éjfél után két óra tájban telefoncsengés riasztott fel álmomból. Odabotorkáltam a készülékhez, és félálomban suttogtam bele:

— Ki beszél?

— Itt Sanyi! — ismertem fel egyik barátom felismerhetetlenségig eltorzult hangját.

— Mit akarsz? — ásítottam bele a készülékbe.

— Azonnal beszélnem kell veled! — hörgött Sanyi. — Élet, és halál kérdése! Ha nem segítesz rajtam... mindegy, majd személyesen!

Úgy látszik, nem éreztem ki az izgalomtól remegő hangból a tragédia viharát, mert így motyogtam:

— Nem ér rá holnapig?...

Azt hittem, felrobban a fülemen a kagyló. Mintha azt kérdeztem volna, hogy nem lehetne-e egy nappal elhalasztani a népvándorlást.

— Ember! — kiáltotta Sanyi. — Van neked szíved? Létfontosságú ügyben fordulok hozzád, te pedig... Jó, ha rátaposol a segítségért kinyújtott kézre, hát legyen, terheld meg vele a lelkiismeretedet, de figyelmeztetlek, emberéletről van szó, talán többről is... Ég áldjon!

— Várjál, várjál! — kiáltottam, mert hirtelen felébredtem. — Gyere!

Percek alatt ott volt. Haja rendetlenül tapadt verejtékes homlokára, ingnyaka nyitva, nyakkendője félrecsúszva, a szeme különös fényben izzott.

— Adj valami innivalót! — suttogta.

Egy pohárka konyakot adtam neki. Mohón felhajtotta, majd egy székre rogyott. Zihálva szólalt meg:

— Rettenetes helyzetben vagyok! Nincs kiút!

— Dehogy nincs! — mondtam szeretettel. — Mindennek van megoldása.

— Üres vigasz! — csattant fel Sanyi. — Közhely! Előregyártott szirup! Lelketlenség ilyet mondani annak, aki már zuhan lefelé a

szakadékba! Kenetteljes prédikáció, amikor az embert már megragadta a cápa!

— Nem sértő szándékkal mondtam! — mentegetőztem dadogva.

— Tudom! — válaszolt merő gúnnyal. — Teljesen ártatlanul, simogató mozdulattal döfted belém a tőrt. Értsd meg, nekem nem üres vigaszra van szükségem, hanem segítségre, ha ugyan még van segítség.

— Biztosan van! — bólogattam biztatón. — Talán nem is olyan nagy a baj...

— Micsoda? — kiáltott. — Lebecsülöd az én bajomat? Látod, ez az! Ezért nincs béke az emberek között! Mindenki önző, mindenkinek csak a saját baja fáj, a másé semmi, azt kézlegyintéssel intézik el! A másik ember vergődhet, az talán még zavaró is, kínos, kellemetlen. Bele kell pusztulni ebbe a részvétlenségbe! Meg sem hallgatják az embert!

— Dehogynem! — hebegtem. — Miről van szó, mondd meg!

Sanyi hirtelen meghökkent. Felhúzta a homlokát.

— Miről is? Várj csak! Nahát ez... annyit fecsegtél összevissza, hogy kiverted a fejemből! Egy pillanat! Mindjárt, a nyelvemen van! A csuda vigye el! Persze, mert felbőszítettél a nemtörődömségeddel! Mindjárt eszembe jut, várjál, mit türelmetlenkedsz!

Szinte hallani lehetett az agya zakatolását, a feszült gondolkodás vonásai kiültek az arcára. Közben a zsebeiben kutatott, apró cédulákat nézegetett. Aztán legyintett:

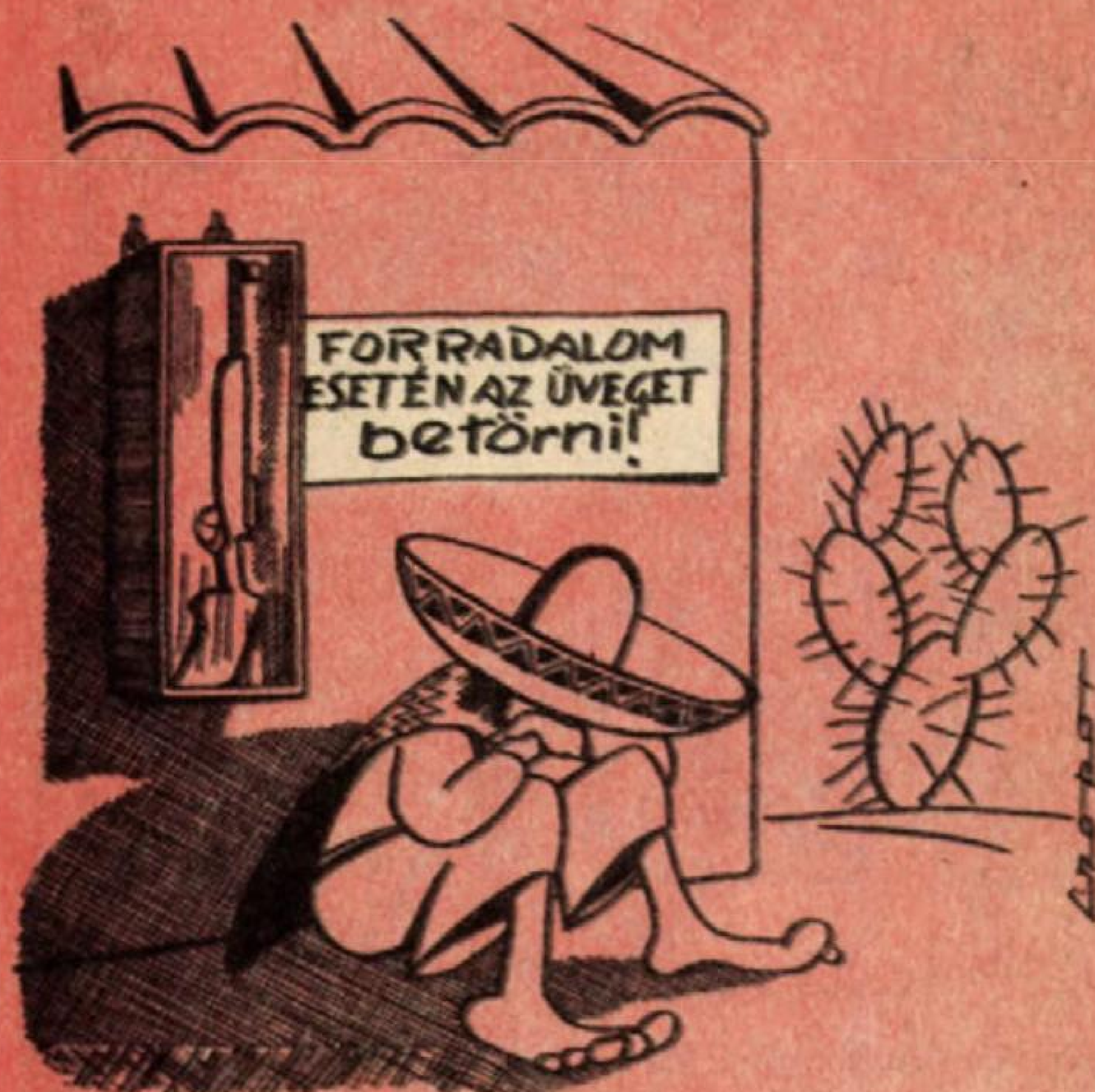
— Na mindegy, most nem jut eszembe! Mit csinálsz különben?

Beszélgettünk még egy kicsit. Aztán felállt.

— Nem zavarlak tovább — mondta —, biztosan álmos vagy. Ha eszembe jut, feltétlenül felhívlak. Szervusz.

Azóta sem hívott fel. Biztosan elfeledkezett a dologról, ami nem is csoda, annyi baja van az embernek manapság.

Feleki László

– Vakarja erősebben!

(LACIKA MONOLÓGJA)

Tegnap este anyu azt mondta apunak, hogy nekünk nincsen se víkendházunk, se autónk, mint Margit néniéknek, és nem tudunk semmit sem felmutatni. Apu ránézett anyura, először nem szólt semmit, aztán megkérdezte, hogy mit kellene felmutatni ahhoz, hogy anyu meg legyen elégedve? Jól keresek, mondta apu, rendesen élünk, ruházkodunk, színházba, moziba járunk, és nyáron elmegyünk két hétre a Balatonhoz nyaralni. Mit akar még anyu felmutatni?

Erre anyu azt felelte, hogy sok mindent lehetne felmutatni, ha apunak egy kicsivel több sütnivalója volna, és ő hiába beszéli ki a tüdejét, apu mégsem látja be, hogy okosabbnak kellene lennie. És anyunak már elege van az apu nagy becsületességéből, unja az egészet, a balatoni nyaralással együtt, és éppen azt akarta mondani, hogy az idén Olaszországba menjenek nyaralni, mert ennyi neki kijár. Kérje meg apu a kétszer hetven dollárt, amit két személynek a nyaralásra adnak a bankban.

Apu rászólt anyura, hogy hagyja már abba a sopánkodást, mert ő úgyis megmarad az egyenes úton, és emiatt még nyugodtan elmehetnének Olaszországba, ha ennek lenne értelme. De mi a csudának mennének, amikor júliusra családi beutalót kap a szakszervezettől a Balatonhoz, tehát jöhet a gyerek is, ez én vagyok, ami nagy előny. Ehhez nem kell se dollár, se útlevél, ami különben nem olcsó mulatság, és a vonatköltség is sokba kerül, és nem érti, mi ütött anyuba, hogy ilyesmi jut az eszébe, amikor a Balatonon lehet a legjobban nyaralni. Ezért jön a rengeteg külföldi is ide.

Anyu csak nem hagyta abba, és azt magyarázta apunak, hogy nekünk olyan társadalmi állásunk van, amihez a

külföldi nyaralás is hozzá tartozik. Már mindenki volt Olaszországban, aki valamit is számít, de úgy látszik, hogy apu nem számít semmit. Apu is megengedhetné magának, hogy egyszer végre, a feleségével együtt megnézze Rómát és két hetet töltsön Olaszországban. Ő nem szégyenkezik ország-világ előtt, hogy az idén is csak a Balatonnál nyaral. Persze, apu azért nem akar külföldre menni, mert sajnálja a pénzt.

Apu elkezdte mondani, hogy őt nem érdekli a társadalmi állása, ez ma már kiment a divatból, és hogy jut ilyen szamárság anyu eszébe? Ő nem akar többet számítani, mint amennyit számít, és akkor sem számítana többet, ha Olaszországban nyaralna. Nem is a pénzről van szó, hanem a dollárról, amit a bank ad. Abból nem lehet két hétig nyaralni Olaszországban.

Anyu itt félbeszakította aput, és azt mondta neki, hogy Margit néniék is két hétig voltak tavaly Olaszországban, és egészen jól megéltek, a dollárjuk is elég volt, még többféle cuccot is hoztak. Semmire sem volt gondjuk, mert sátorban laktak, és téliszalámit, meg sok konzervet vittek magukkal, és rengeteg tejet ittak, mert az ott nagyon olcsó.

No, hacsak ez a baj, mondta apu, akkor a Balaton mellett, sátorban is eltölthetjük azt a két hetet, és ehetünk annyi téliszalámit meg konzervet, amennyi csak jólesik, és éppen annyi friss tejet is ihatunk, mint Olaszországban innánk. Legfeljebb, amikor hazajövünk, anyu azt mondja a barátnőinek, meg a Margit néninek is, hogy Olaszországban nyaraltunk. Méghozzá hármasban a gyerekkel, mert nekünk arra is futja.

Földes György

Pusztai Pál rajza

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

Néhány hónappal ezelőtt szóvá tettük, hogy a Szent István körút 3. számú ház előtt levő, a második világháborúból visszamaradt nyilvános óvóhely lejárata siralmas állapotban van: lépcsői düledeznek, és szemetesek. A megbíráltak dicséretére legyen mondva: a kérdéses létesítményt rövid idő alatt restaurálták és kipucolták. Sajnos – azóta – a helyreállított lépcsőket már megint vastagon teleszórták széméttel, hála a járókelők lankadatlan ügybuzgalmának. A Szent István körút 2. számú ház előtt szintén van egy hasonló lejárat. De az mindig tiszta, mert sűrű drótháló fedi. Nem lehetne ezt a remek XIII. kerületi újítást az V. kerületben (azaz a Körút túlsó oldalán) is megvalósítani?

Addig is, míg a fenti javaslatot meg nem valósítja az V. kerületi Tanács illetékes osztálya, a

„KÖZPISZKOSSÁGI EMLÉKÉREM EGYSEPRŰS FOKOZATA"

kitüntetésben részesül.

*

Tisztasági Szolgálatunk Döntőbizottsága e héten

„ARANY KUKA"

díjjal jutalmazza az É. M. 43. sz. Építőipari Vállalatot, amiért a Frankel Leó és a Kavics utca sarkáról még mindig nem szállíttatta el a törmeléket, holott az építkezés már befejeződött.

„EZÜST KUKA"

díjjal jutalmazza a Klíma Ktsz-t, a Nap utca 14–16. számú telepén levő piszokért és rendetlenségért.

„BRONZ KUKA"

díjjal jutalmazza a XII. kerületi Házkezelőségi Igazgatóságot, amiért a Böszörményi út 36/b számú ház udvaráról január óta nem szállíttatta el a pince renoválásakor odahordott szemetet és törmeléket.

*

Kérjük továbbra is olvasóinkat, hogy levélben (cím: Ludas Matyi szerkesztősége, „Le a bürokráciával!" rovat, Bp., VIII., Gyulai Pál u. 14.) vagy telefonon (334–595) jelezzék, a város mely pontja, háza, üzeme, intézménye, kereskedelmi egysége érdemli meg, hogy szemetes, piszkos volta miatt a Ludas Matyi „megjutalmazza".

Szakmai érdeklődés

Szegő Gizi rajza

– Maguknak mennyit szokott adni egy államcsínyért?

Így talán lehetne segíteni csatárainkon

Ábel a rengetegben

LUDAS MATYI AZT ÜZENI...

Dr. H. K., Bp. XI., Homonna u.: **Lapunkban megjelent panaszára válaszolva a Fővárosi Vas- és Edénybolt V. közölte, hogy a garzon-tepsi, amely átmenetileg hiánycikk volt, ismét kapható boltjainkban. –** ***Állami Kereskedelmi Felügyelet, Szekszárd:*** **Farkas Gyula (Szekszárd, Mészáros L. u. B/1.) olvasónk azt panaszolja, hogy nem kapható a városban és a környéken Parádi-víz. Kérjük a Felügyeletet, segítsen olvasónk panaszának orvoslásában. –** ***K. V., Bp. Wesselényi u.:*** **Panasza nyomán érdeklődtünk a Ruházati Bolt központjában, s megtudtuk, hogy a Lenin körúti Kispajtás bolt, amely tavaly július óta zárva van, májusban újból megnyílik. Abban önnek teljesen igaza van, hogy egy ilyen forgalmas helyen levő üzletet még átalakítás címén sem volna szabad tíz hónapig zárva tartani. –** ***Fővárosi Villamosvasút forgalmi főosztálya:*** **Köszönjük, hogy Kalmár Péter olvasónk (Bp. IX., Ifjúmunkás u. 22.) levele alapján megvizsgálták a József Attila-lakótelep közlekedési problémáit, s hogy néhány intézkedést máris tettek a panaszok orvoslására. A telep lakói még további intézkedésekre is számítanak, mert közlekedési gondjaik igen súlyosak! –** ***KISZ-szervezet, Eperjes:*** **Villámtréfák, vidám jelenetek a Szerzői Jogvédő Hivatal színpadi anyagellátó csoportjánál (Bp. VI., Népköztársaság útja 29.) kaphatók. –** ***Élelmezésügyi Minisztérium, Budapest:*** **A Könnyűipari Minisztériumból még 1965. december 28-án továbbították önökhöz Forró Dezsőnek a cipőpasztás dobozok új zártípusára tett javaslatát. A beadvány sorsáról azóta semmi hír. Kérjük, nézzenek utána: mi történt vele?**

Ásatások

X. század **XX. század**

– Kedvenc lovát temették mellé . . .

– Kedvenc autóját temették mellé . . .

Az a magas ég is az én búmat zengi,
Ahogy én búsulok, nem búsul úgy senki.
Mióta textilhez cédulácska járul
A fránya anyagnak kényes mosásárul.

A kardigánomban négyujjnyi papír volt,
Elnyelte egy fiók, mint holtat a sírbolt.
Én meg elfeledtem, mi volt írva rája,
Kardigánom melyik mosószert nem állja.

A blúzomhoz is volt cetli mellékelve,
Hogy azt mondja: félig műszálas a kelme
S mi volt még a cetlin, hej, de érdekelne!
Ám e céduláknak mintha lába kelne . . .

Hálóruhácskámon sok a csipke-nájlon.
Ez is cédulás volt. A cetlit hiánylom.
Pontokba volt szedve: hogyan, miként mossam.
Utasítás nélkül mihez kezdjek mostan!

Ülök a kád szélén, mint ágon a varjak.
Most mit ne dörzsöljek, és mit ne csavarjak!
Melyiken volt „ne húzd!", melyiken volt „kíméld!"!
Nem töprenghet sorsán jobban az elítélt.

Ne-va, Ne-csa, Ne-dö . . . ebbe halok bele.
(Ettől bús a nőknek a nyara, a tele.)
Addig kókadozom, míg kihűl a vizem,
S az egész cuccot a pucerájba viszem.

K. Tóth Lenke

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

DÖRZSÖLT SZÉKEK

A Női Fehérneműgyár 750 varrodai ülőkét rendelt, és kapott a Könnyűipari Alkatrészgyártó és Ellátó Vállalattól. Az asszonyok eleinte örültek ezeknek a formás kis ülőalkalmatosságoknak, de később egyre többen panaszkodni kezdtek amiatt, hogy az új székek „csípnek". A TMK-műhelyben megállapították, hogy a ruhákkal való súrlódás következtében a székekben dörzselektromosság keletkezik, s ha munka közben az asszonyok valamelyik testrésze az ülőke fémalkatrészeihez ér, gyenge, de nagyon kellemetlen, csípésszerű áramütések érik őket.

A Fehérneműgyár emiatt reklamált, a KIPELLA (ahogyan a belső berkekben a fent említett, hosszú nevű ellátó vállalatot becézik), zordonan elutasította őket, mondván: a székek a műszaki dokumentációnak megfelelően készültek. Az pedig, hogy egy műszaki dokumentáció hibás legyen, kizárt dolog, ugyebár. Akkor hát a „csípősség" eleve megfontolt, műszakilag dokumentált szándékkal került bele a székekbe! Nyilván nevelő szándékkal, hogy ne feszengjenek annyit a rajta ülők, vagy el ne aludjanak rajta munka közben . . .

Hogy ez a csipkelődő szokása megvan a székeknek, azt maga a KIPELLA sem tagadja. A Fehérneműgyárhoz írott levelében leszögezi: „a dörzselektromos tulajdonság az Önök használatbavételi körülményei miatt fennáll." Aha, nem a gyártási eljárás hibás tehát, nem is a műszaki dokumentáció, hanem a használatbavételi körülmény! Megvallom, hogy ez a használatbavételi micsoda nekem is gyanús volt! Feltételeztem, hogy az asszonyok csak izegnek-mozognak az ülőkéken, ahelyett, hogy nyugodtan ülnének a használatbavételi alkalmatosságukon. Meg kell tehát nekik tiltani az állandó fészkelődést?!

A KIPELLA ennél jobb módszereket ajánl. Javasolja például, hogy földeljék a székeket: szedjék le a lábukról a műanyagpapucsokat. Igen ám, de akkor meg nagyon csúszik a szék a parkettán, és nő a baleset veszélye! Hát akkor földeljék le a dolgozókat, javasolja a KIPELLA, oly módon, hogy a lábuk betonpadlóhoz vagy más földelésre alkalmas anyaghoz érjen. Emiatt szedjék fel a műhelyekben a parkettát vagy a gumipadlót? Ésszerű lenne?

Miután a korszakalkotó javaslatokból a KIPELLA kifogyott, tett még egy nagy reményekre jogosító ígéretet: „A kísérleteket tovább folytatjuk annak érdeké-

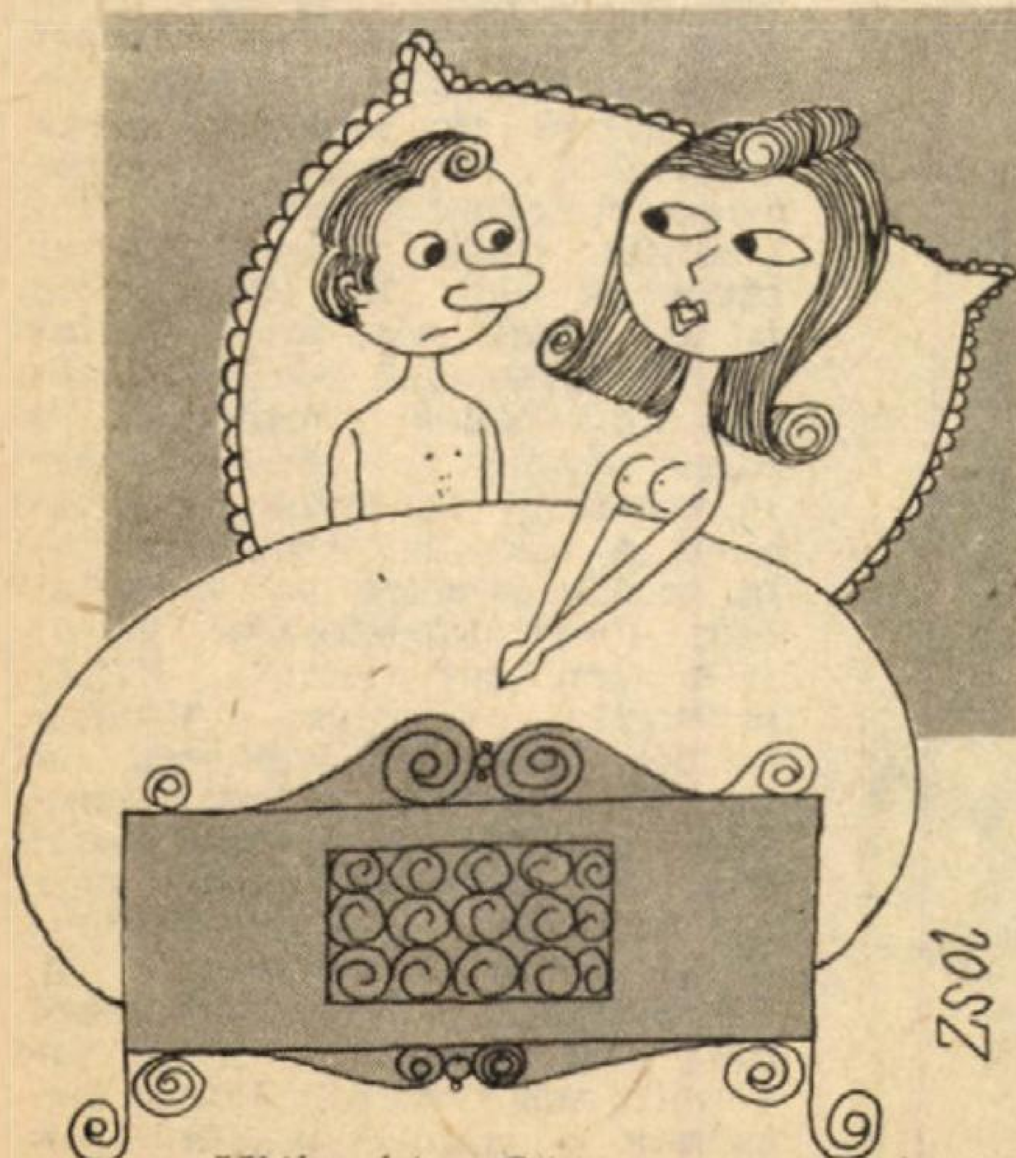
ben, hogy a forgalomban levő újabb nylonruhaneműk dörzsölésével keletkező elektromos tulajdonság teljes kiküszöbölést nyerjen."

Ez szép cél, nemes eszmény, nagy, de talán nem megoldhatatlan feladat. Hallani ugyan olyan megjegyzéseket, hogy már feltalálták volna a „csípmentes", dörzselektromosság nélküli ülőkéket is, de annyi mindent beszélnek, nem kell mindennek felülni! Kísérletezzen, kutasson csak továbbra is bátran a KIPELLA, hátha sikerül felfedezniük egy olyan szert, amellyel elháríthatják ezeknek a dörzsölt székeknek a begerjedését.

Szerintem máris nyomon vannak: a felelősség elhárításához már értenek!

(radványi)

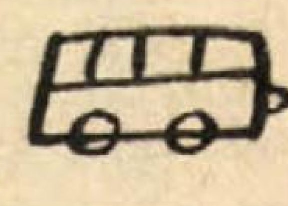
Makacs nő

– Hiába hív, Géza, a maga lakására úgysem megyek fel . . .

Irka firka

Nemrég egy vidéki városban jártam. Mindenki a tévévételre panaszkodott. Nem elég tiszta a kép, váratlanul bejönnek vadidegen állomások stb., stb.

Ismerem az embereket. Valami miatt mindig elégedetlenek. Fogadni mernék, ha a vétel megjavulna, akkor viszont az adás ellen lenne kifogásuk . . .

*

A tragikus körülmények között elhunyt fiatal író munkásságáról azelőtt bizony negyed annyit sem vitáztak, mint mostanság. Úgy látszik, az életben a halál az érvényesülés egyik legbiztosabb útja.

*

Táskarádióm, amióta szórakozóhelyen tilos bekapcsolni, állandóan recseg bánatában. Az érzékeny kis készülék igazi művészlélek, szegénykének nagyon rosszul esik, hogy eltanácsolták a nyilvános szerepléstől.

*

– Hány kiló vagy? – faggatom kissé tapintatlanul egy kövér ismerősömet.

Szégyellősen elpirulva válaszol:

– Kilencven múltam a tavasszal . . .

*

Életem eddigi legtitokzatosabb feliratát egy dunaparti csónakházon láttam:

„BELÉPÉS CSAK BELÉPÉSRE JOGOSULTAKNAK!"

(d—th)

Jól kezdi

– Fiúk, ezentúl a gólok után a sporttársnőt csókolhatjátok.

BORZASZTÓ

A férfi a kockás konyharuhával megtörölte a száját, majd ideges mozdulattal rágyújtott a vacsora utáni cigarettájára. Az asszony újságjába merült. Felhős arccal futotta át a világpolitika eseményeit, aztán szörnyülködve felolvasta az alábbi hírt.

— Gyilkosság Pácsgorgolán. Freimovics István negyvenkét éves cukorkaárus fejszével megölte a sógorát. A rendőrség a bestiális embert őrizetbe vette.

Az asszony sápadtan tette le az újságot.

— Ne izgasd magad, drágám. Engem az ejt kétségbe, hogy nem tudhatjuk, mi lakozik a másik emberben. Itt van ez a negyvenkét éves gyilkos cukorkaárus. Lehet, hogy nemrégen még én is vettem tőle promencli cukrot. És tessék! Egy másik embertársára emeli a kezét. Az ilyen megérdemli a legsúlyosabb büntetést.

— Micsoda elvetemült fickó lehet az ilyen... Egyébként mi van veled, fiam? Miért vagy olyan rosszkedvű? — kérdezte aggódva a férjétől.

— Kérlek, a felháborodástól most is forr bennem a düh. Ha csak rágondolok is. Ma délelőtt a keszeg Krecsányi a számlázásból pimaszul odavágta, hogy fafejű kontár vagyok a szakmámban. Érted ezt? Pont a Krecsányi mondja nekem, hogy fafejű, aki csak kultuszminiszteri protekcióval tudott leérettségizni.

— Meg ám. Hidd el, reszkettem az idegességtől. Egyszerűen a képembe vágja, hogy fafejű! Mi vagyok én neki? Talán együtt őriztük a libákat?

— Én csak annyit mondok, aki képes volt ilyen gaztettre, azt én nem is engedném többé vissza a becsületes emberek közé. Egyszerűen egy vadállat!

— Igen. Vadállat, és összeférhetetlen, kötekedő alak ez a Krecsányi. Ha tudom, hogy ilyen inzultus ér, be se megyek a számlázásba. Nekem mondja, hogy fafejű, akinek köszönheti, hogy az átszervezésnél nem került vidékre. Tudod, mit érdemel az ilyen?

— Légy nyugodt, nem sajnálom, akármit kap. Élt volna egyetértésben a sógorával, nem mindjárt fejszét ragadni és...

— Nekem mondja, hogy fafejű! Az egész számlázás hallotta. Majd elsüllyedtem a szégyentől.

— Nem ember az ilyen! Aki képes arra, hogy a sógorát...

— Várjál csak! Ne ítélkezzünk valaki fölött meggondolatlanul. Mérlegelni kell az összes körülményeket. A negyvenkét éves cukorkaárus végzetes elhatározásához talán hosszú út vezetett. Bizonyára vannak mentő körülményei. Esetleg hirtelen felindulás vagy valami más. Tárgyilagosan kell mérlegelni az ilyesmit.

— És Krecsányi, aki azt mondta neked a számlázásban, hogy fafejű?

— Nem ismerek számára kegyelmet! Pusztuljon!

Galambos Szilveszter

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A szerkesztőség

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HIDEGZUHANY

A Corvin Áruháznak a Somogyi Béla utcai árubehordásra szolgáló bejárata alatt mentem, amikor váratlanul hidegzuhanyt kaptam felülről. Mintha dézsából öntötték volna: csurom vizes lett a fejem, a ruhám, attól a szutykos létől, amely a bejárat fölötti ponyván összegyűlt. Bent, az áruházban, az információs fülkében érdeklődtem a felelős iránt, és azt szerettem volna kérni, hogy tisztítsák meg a ponyvát az esőlétől. (Előttem már mások is jártak így azon a napon!) Vártam, de a felelős, a gondnokság vezetője, csak nem került elő. Legalább mentegette volna a hanyagságát, ha már nem tart rendet a saját portáján!

E. F.
Budapest

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Egyetértünk „Várószobák" című cikkükenek azzal a megállapításával, hogy a tehervonatok kísérői számára biztosított helyiség a Kelenföldi pályaudvaron igen zsúfolt. Intézkedtünk annak érdekében, hogy átszervezéssel, és helyiség-leválasztással nagyobb várószobát tudjunk biztosítani a vonatkísérők részére.

Telek János
ig. vez. h.
MÁV Budapesti Igazgatóság

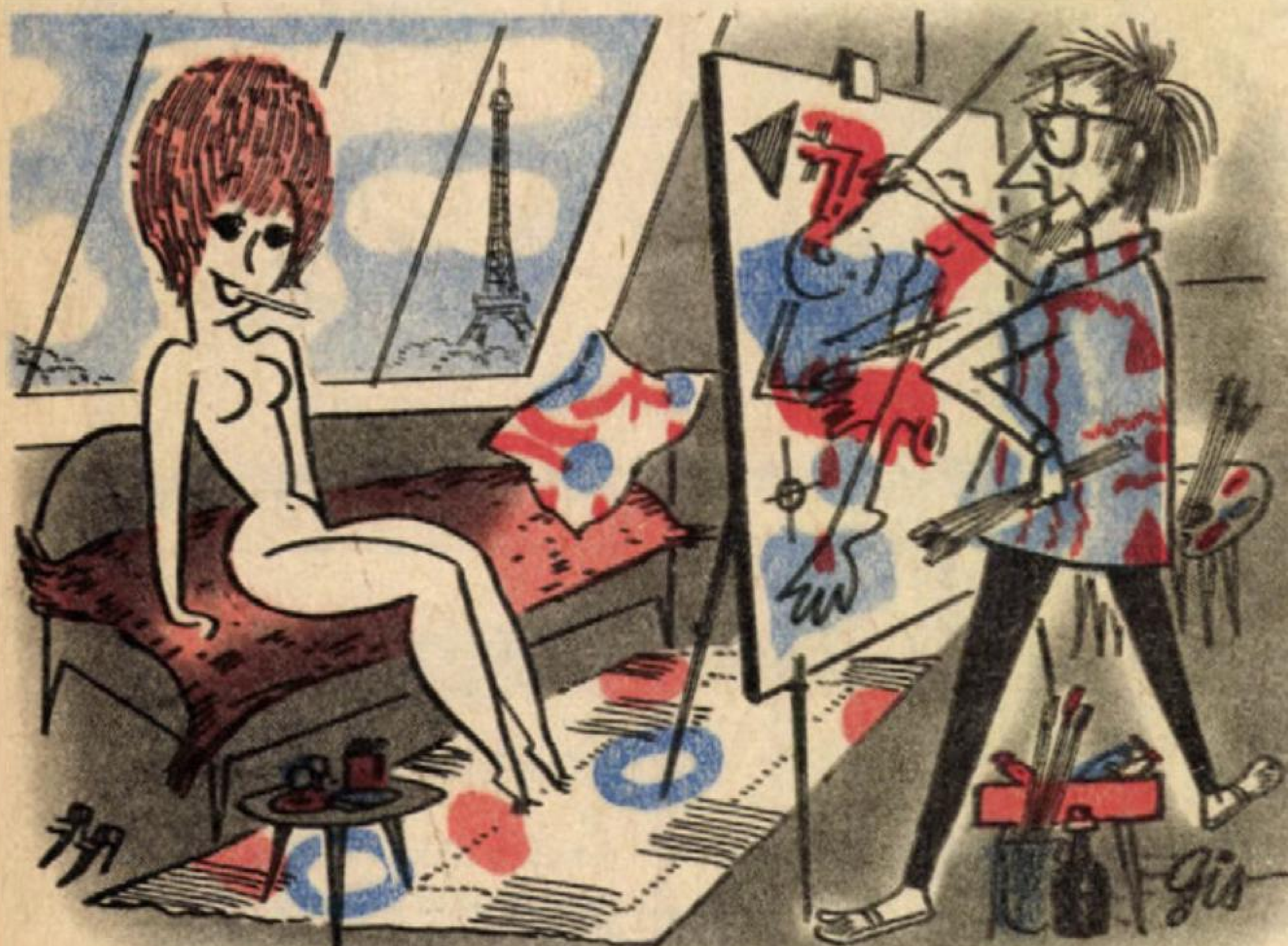
„Bonyhádi zenebona" című közleményük alapján felszólítottam az illetékeseket, hogy amíg a pavilon átépítése befejeződik, a zeneiskola zongora szolfézs oktatását valamelyik általános iskola két tantermében biztosítsák.

dr. Uhrin János
csop. vez.
Tolna megyei Tanács VB

IDEJÉBEN szólunk

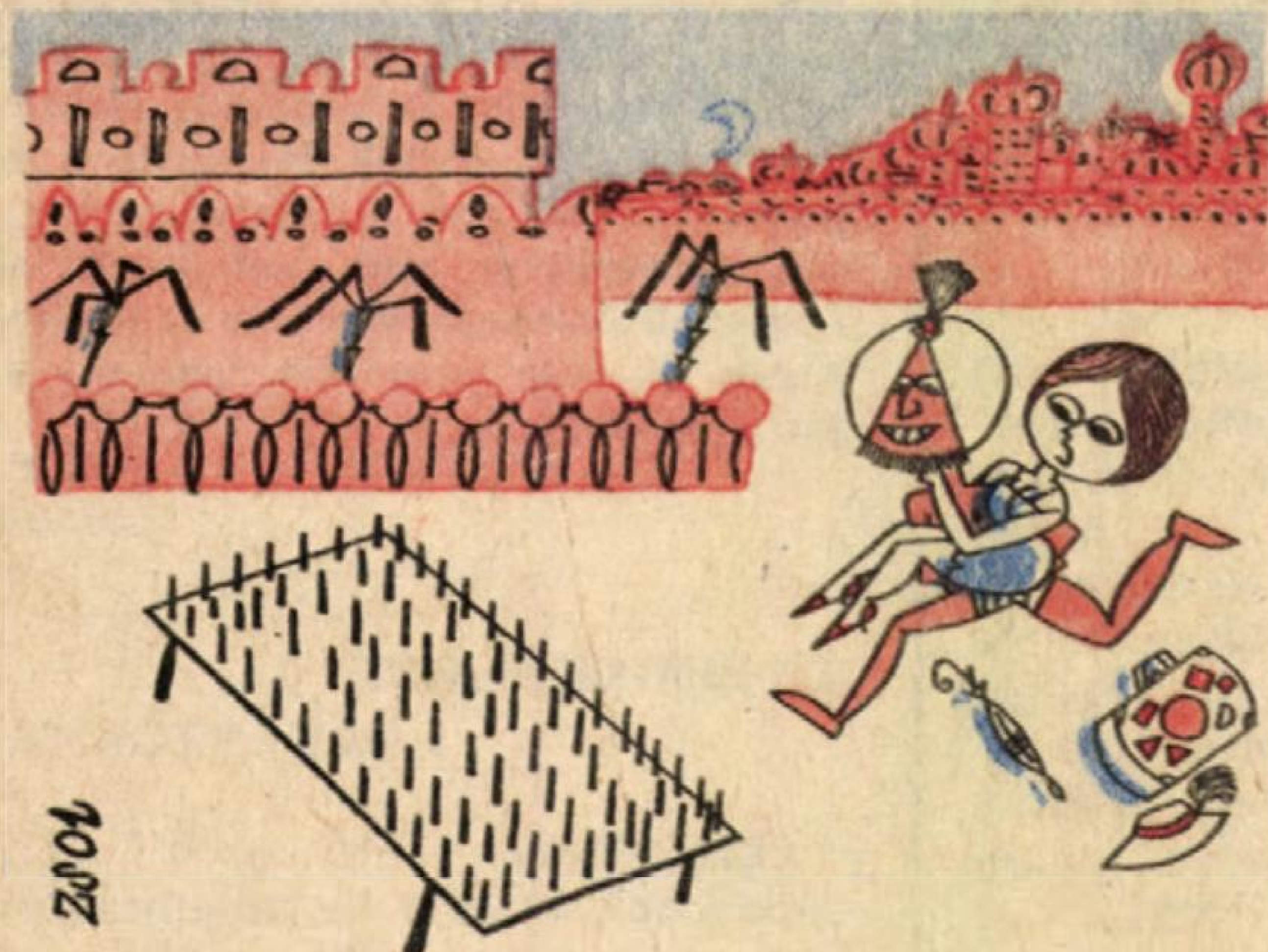
a budapesti villamos- és autóbuszutasoknak: ne felejtsék az utolsó pillanatra halasztani a bérletek megvásárlását! A sorbanállás, a tülekedés, a tyúkszemtaposás minden gyönyörétől megfosztanák magukat, ha elhamarkodottan már most, májusban megváltanák júliusi bérletüket!

Műteremben

– Azért szeretem az absztrakt festészetet, mert a férjem sohasem fog rájönni, hogy én voltam a modell.

A turistanő kalandja

Javaslat

az irodahelyiségek takarékos kihasználására

Veszekedjünk korszerűen!

Éljenek a szegedi halak!

A múlt héten Szegeden jártam. Hivatalos ügyben. Már napokkal előbb, amikor megkaptam ezt a kiküldetést, összefutott szájamban a nyál. A híres szegedi halászlé ízeit éreztem. Úgy terveztem, hogy majd vacsorára eszem, amikor már túl leszek minden hivatalos dolgomon, amikor már nyugodtan átadhatom magam a nagy élvezetnek.

Naphosszat vigyáztam a gyomromra és a napidíjamra, aztán este úgy fél tíz tájban betértem a Roosevelt téri Halászcsárdába, mert annak oldalán nagyon gusztusosan főzi az originál szegedi halász a halászlét, és írva is vagyon mellé, hogy a „Kossuth Halászati Sz. saját kezelésében". Ezt odabent is megerősíti a pincér. Emígy:

— Valódi, tiszai halból csak nálunk tetszik halászlét kapni. Ha van. De sajnos nincs. Tessék megpróbálni máshol, ha tavi halból megfelel. Mert tiszai halból csak mi főzünk.

Ha tavi hal, legyen tavi hal — gondolom magamban —, azt is szegedi módra készítik, és hogy ne veszítsek időt a próbálkozással, megyek egyenest a híres Hágiba.

A híres Hági sokat ígérően fogad. A rettentő nagy étterem zsúfolásig telve, alig jutok egy asztalsarokhoz. Pitykés piros mellényben húzza a cigánybanda. A falakon halászlét főznek a halászok. A mennyezetről valódi háló lóg, odébb kivilágított halászbárka, és az étlapon is ott a — ó, minő boldogság — SZEGEDI HALÁSZLÉ.

Hívom a pincért: sajnos kifogyott; hívom a főurat: sajnos kifogyott; hívom az üzletvezetőt: sajnos kifogyott, és sietve hozzáteszi: „Mi nem szólhatunk semmit, mi kapjuk a legtöbbet, nálunk még szokott lenni, amikor máshol már rég nincs."

A Hági üzletvezetője — úgy hallom szavaiból — belenyugodott az illetékes ellátó szerv kifürkészhetetlen akaratába, és gyakorlati üzletember lévén változatos étlappal kedveskedik külföldi vendégeinek (akiket az a fránya IBUSZ halászlére hívott ide).

Így a jugoszlávok ehetnek szerb rizseshúst, az osztrákok bécsi szeletet, a franciák franciá bordát, az angolok angol bélszínt, s mi magyarok pirított májat.

Megyek szállásomra a csupa virág szegedi utakon, s arra gondolok, hogy ezek a jó szegediek nemcsak a virágot szeretik, hanem a halat is kímélik!

Sólyom László

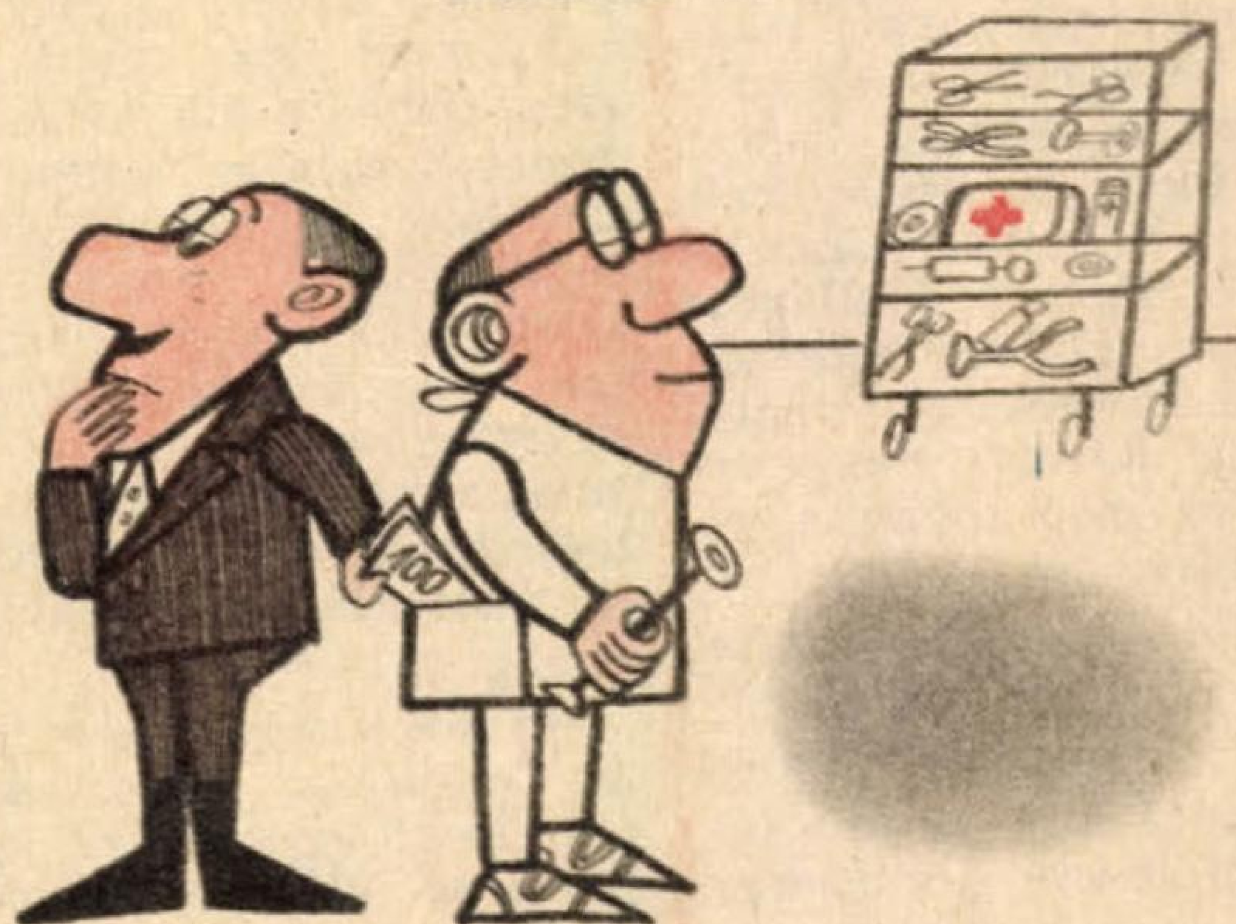

Fülöp György rajzai

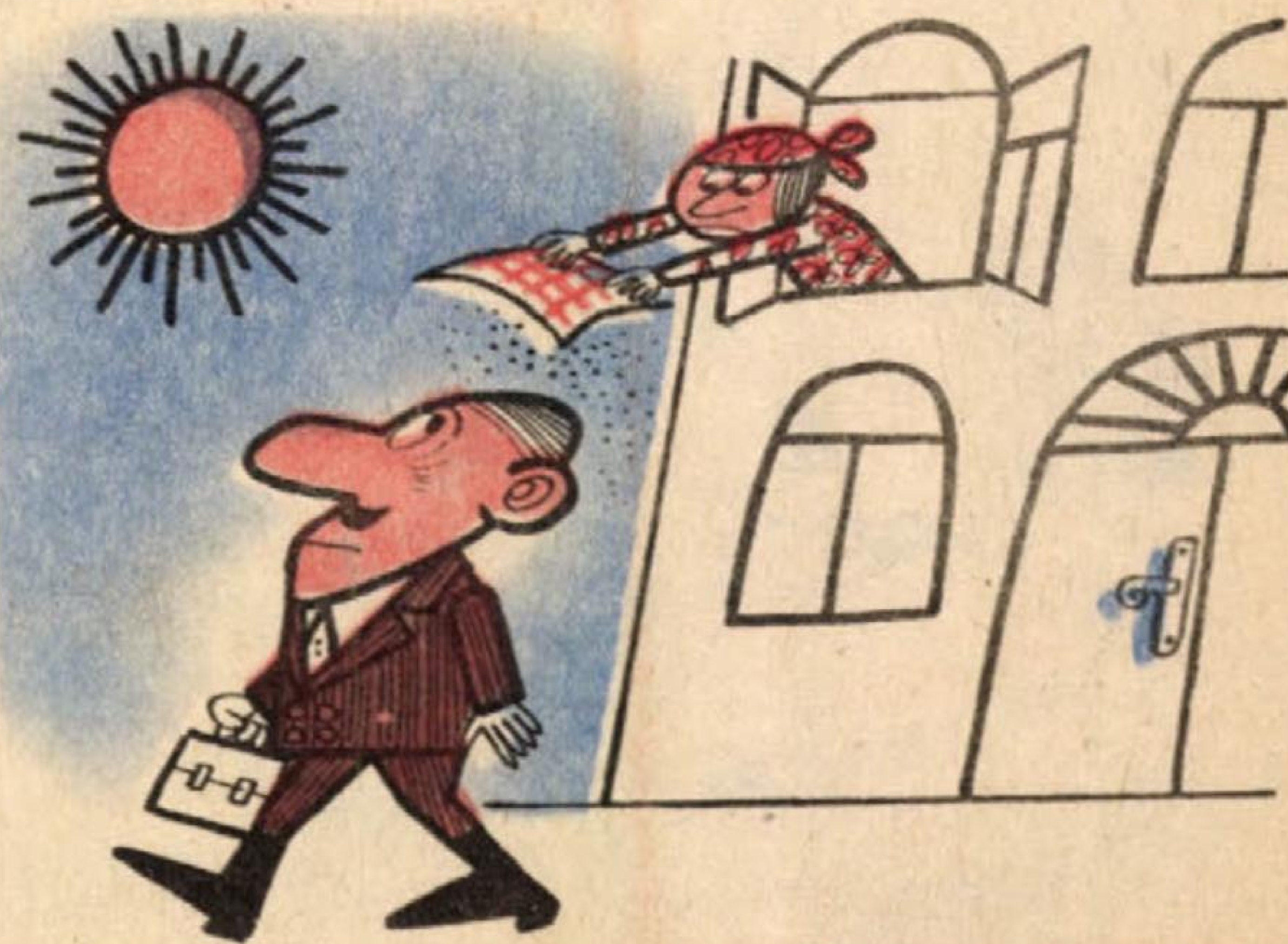

Kedves Ludas!

Olvastam Darázs Endre cikkét a L. M.-ban Virág Benedek befalazott hamvainak kiszabadításáról. Múlt év őszén hívott fel – Virág Benedekről szóló cikkem kapcsán – a tabáni templom plébánosa, majd megmutatván a templomátalakítás kétmilliós állami beruházással folytatott munkálatait: kiszemeltük a templom egyik belső oldalában azt a magától kínálkozó falrészt, ahol méltó helyet találhatna a „magyar Horác", „a nemzeti lélek tüzes ébresztője", „a gellérthegyi remete", ha ide kerülnének sokat hányatott hamvai. Maga is e templomban szolgált, a tőszomszédságban lakott hosszú időn át, ott is halt meg 1830-ban. Ide zarándokoltak át hozzá – a világnézete miatt félretett költőhöz – az ifjú Vörösmarty Mihály, Kisfaludy Károly, Berzsenyi Dániel és még sokan a reformkor hajnalán.

Sokfelől és régóta mozgatjuk ezt az ügyet, budai költők és írók, minden készen áll az elintézésre, csupán egy bátor aláírás volna szükséges, hogy a maradványokat őrző fémdobozocskát a volt sziklabarlangból át lehessen vinni.

Jankovich Ferenc

A lap egyik olvasója megbírált bennünket, amiért az igen jó ízű, s rövid idő alatt népszerűvé vált narancsitalt nagyon primitív címkével hoztuk forgalomba.

A narancsital gyártásának kísérletei, az új cikk elfogadtatása, ármegállapítása, és a folyamatos gyártás megindítása mindössze két hetet vett igénybe. Sajnos, nyomdaiparunk nem ilyen gyors. Egy szép címkére két-három hónapig is várnunk kellett volna. Hogy az ital mielőbb a fogyasztóhoz jusson, úgy döntöttünk, hogy ideiglenesen a házinyomdánkban készített egyszerű címkével forgalmazzuk. Egyidejűleg, természetesen, megrendeltük a nyomdában a szebb kivitelű címkéket is.

Az itóka nagy sikerét látva, az illetékes kereskedelmi szervekkel együtt igyekszünk mindent elkövetni további narancsszállítmányok behozataláért, hogy a jelenlegi készletek feldolgozása után se kelljen a narancsital gyártását szüneteltetni.

Nagykőrösi Konzervgyár

Ismét divatba jönnek a sivatagi viccek! Íme, kettő belőlük, mutatóba:

Két 6-os megy a sivatagban, s mikor észreveszik, hogy két 9-es jön velük szemben, az egyik így kiált:

– Nézd, délibáb!

*

Két 0 megy a sivatagban, s mikor meglátnak két szembejövő 8-ast, egyikük felkiált:

– Nézd az őrülteket! Ilyen melegben is övet hordanak!

F. J.
Bp. VIII., Kerepesi út.

Aki szereti a rejtvényeket, az igyekezzék elolvasni az éppen száz esztendeje falbaépített műemléki magyarázótáblákat a Várban. E budai táblák kevesen vannak bár, viszont annál inkább kopottak, hiányosak, gondozatlanok. Róluk, ha a jelzett épület történetét nem is tudhatjuk meg, azt viszont megláthatjuk, hogy senki se tartja karban őket.

D. E.
Budapest

193 cm magas, 100 kiló súlyú vagyok, mégsem vesz észre senki, pedig ráadásul az SZTK által adott sárga bottal járok. Sehol egy megértő arc, sehol egy átadott hely, sehol egy felszólítás a kalauzok részéről. Így járom az utat mindennap buszon, villamoson. Hol van a megértés és az udvariasság? Szinte remegve szállok fel, rettegve az esetleges lecsöngetéstől, félve a visszaeséstől. Kapaszkodni nem jól tudok, mert kezeimet nem tudom megfelelően emelni. Büszkén vallom, hogy igyekszem állandóan dolgozni, és ennek feltétele lenne az óvatos közlekedés. Meggörbülve állni a buszban borzalmasan kényelmetlen, magasságom miatt. Erről szeretnék egy megértő szatírát olvasni, hátha felfigyelnének az illetékesek, és ismét felszólítanák az utasokat, hogy adják át a helyüket az arra rászorulóknak.

F. F.
Bp. XI., Bartók B. út

(A szerk. megjegyzése: Úgy véljük, hogy egy megértő szatíránál is többet érne, ha olvasónk a villamoson vagy a buszon, jelezve betegségét, helyet kérne az utasoktól vagy a kalauztól.)

SZÁMOZÁS

Aki szereti a vad természet szelíd ölét, látogasson el egyszer a Scseglovszky Juliska utca 79/b. alá, a budai hegyek lankáira. Hamisítatlan ösvadon, susogó lombok fogadják a látogatót, ideálisan nyugodt környezet az itt elhelyezett szerencsétlenek számára.

Mert ez a hely az utolsó állomás, a legzártabb zártosztály, a számozási osztály. Ide azok kerülnek, akiknek számozási ügyekben borult el az elméjük, akiknek felgyógyulásához tehát semmi remény nincs.

Konyhakertészet

Mindjárt a bejáratnál ijesztő tekintetű, kuszált hajú öregasszony turkál ideges mozdulatokkal egy nagy csomó rongy között mintegy ritmusra, és János vitéz híres belépőjének dallamára énekli: – „Én a bakfisok királya!" – A nóta után néhány tánclépést tesz – hajában fonynyadt virágkoszorú –, majd sietős léptekkel visszatér rongyaihoz, és tovább kutat. A szerencsétlen asszony szomorú történetét orvos-kísérőnk adja elő. A jobb napokat látott hölgy – a századfordulón vidéki színésznő volt, egy ízben az apostagi tűzoltózenekar jótékonysági bálján is fellépett – unokája számára vásárolt pulóvert. A hazavitt női egyes méretű pulóver azonban a tizenkét éves kis Elvira részére nagynak bizonyult. Másnap kicseréltette a pulóvert kisebbre, bakfis méretűre. Ámde, amikor a kisebb pulóvert ráprobálta a leánygyermekre, a kislány az irtózatos nagyságú pulóverben elveszett, és csak hosszas keresés után került elő. Addigra azonban már az érző szívű nagyszülő elméje elhomályosodott, a gyors orvosi beavatkozás sem segített.

Néhány méterrel arrébb, a kert sarkában egy puszpángfa alatt tagbaszakadt, szénhordó külsejű férfi sírdogál. Kezében lakkbetétes gyerekcipőt szorongat, és szívet tépő zokogásának szüneteiben önfeledten ismételgeti: – „Angol ötös, makk hetes, francia négyes" ... – Kísérőnk ismét segítségünkre siet, és elmeséli, hogy a gyerekcipőt 44-es bakancsként adták el a szerencsétlen embernek, váltig erősítgetve, hogy az angol 5-ös megfelel a magyar 44-esnek. Amikor a nagy sokára meggyőzött ember végre megkísérelte a cipő felpróbálását, az ezzel járó izgalmak végzetes hatással voltak egyébként is gyenge idegzetére.

Nem óhajtjuk további tragikus példákkal szomorítani a gyanútlan olvasót, ezzel szemben – különös tekintettel arra, hogy a számozási osztály pillanatnyilag teljesen zsúfolt – javasoljuk a következőket:

1. Ne méretezzenek se bécsi collban, se angol inchben, se unciában, térjünk vissza a néhány évszázad óta oly jól bevált tízes számrendszerre.

2. Létesítsen a kormány a számozói munka megbecsülésére „A Népköztársaság Érdemes Számozója" kitüntetést és „A Szocialista Számozásért" emlékérmet.

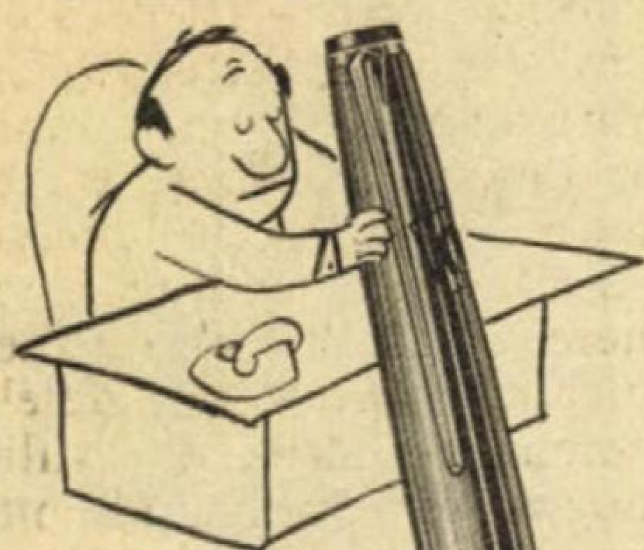
3. Hagyjuk abba az egész számozást. Minden üzlet közepén legyen egy óriási árukupac, és az óránként sípjelre beengedett közönség ezt minden oldalról támadja meg. Miután kipróbálás útján mindenki megtalálta a neki megfelelő darabot, rövid motozás, majd fizetés után a vevők elhagyják a helyiséget, és jön az újabb csoport. Talán még ez a legjobb.

Soós András

SAJDIK FERENC:

LENCSEVÉGRŐL...

FŐIGAZGATÓ

– Így könnyű aláírni . . .

– És tessék mondani, ez Pomáz-Alsón megáll?

Inzultus

– A vetélkedő első díja ez a gyógyszergyűjtemény!

Békaemberek

– Most osztják a prémiumot!

Felháborodók

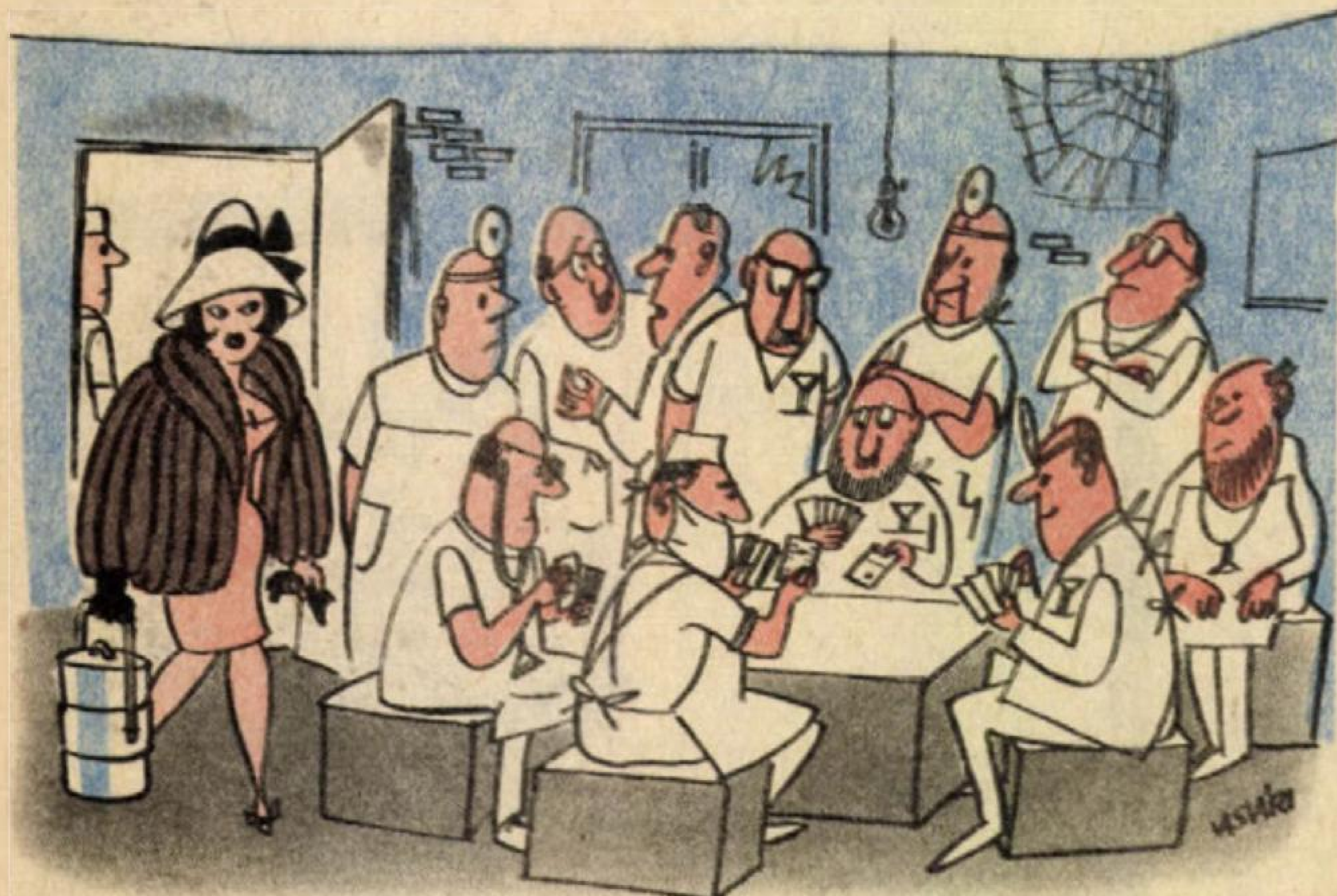
– Reggel óta figyelem őket, egész nap nem csinálnak semmit!

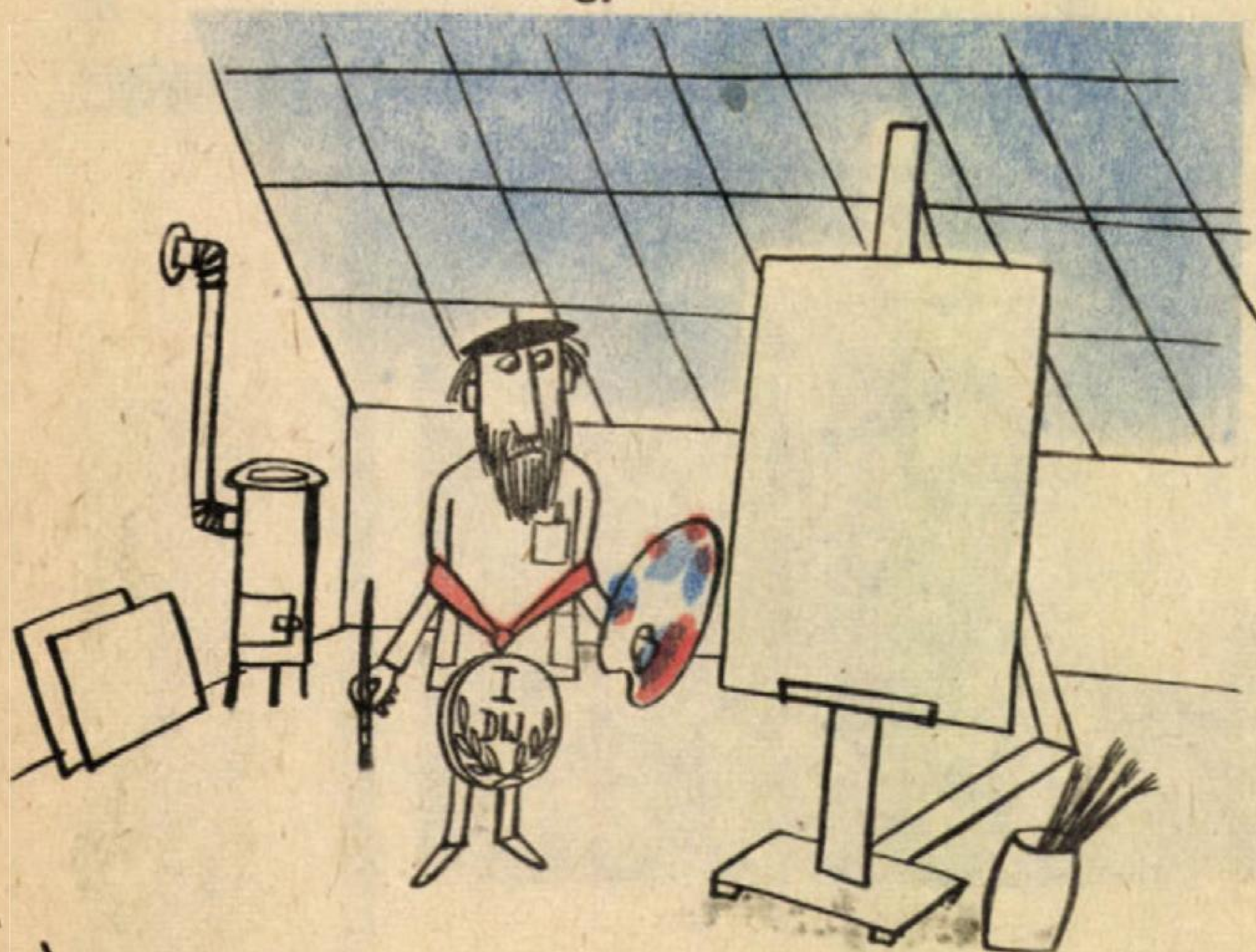
– Reggel óta figyelem őket, egész nap nem csinálnak semmit!

Orvossztrájk Olaszországban

A sztrájktanyán

Hogyan tovább?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KÖZLEKEDÉSI ÜGY

I

A 19. sz. Autóközlekedési Vállalat olyan autóbuszt járat a horvátkimlei vonalon, amelynek minden része mozog, lötyög, zörög. Az utasok nyelik a port, és nyelik a mérgüket. Amikor az AKÖV mosonmagyaróvári kirendeltségén reklamáltunk, azt a választ kaptuk, hogy a panaszunkat csak úgy tudják megoldani, ha az egész járatot megszüntetik. Jobb kocsit adni nem tudnak, ezt sem tudják megjavíttatni (másik négy, hasonló állapotban levő társával együtt), mert sehol sem kapnak lemezcsavart. Kérjük, kedves Ludas, kutass fel ebből a filléres, de nagyon fontos kis portékából néhány százat vagy néhány ezret, ha nem akarod, hogy szétessen alattunk az autóbusz, vagy a járat megszüntetése esetén napi 4–8 kilométert kelljen gyalogolnunk!

Bertalan Iván
Magyarkimle,
és még 40 aláírás

2

Márciusban vettem két jegyet Párizsba, de az utazás közbejött akadályok miatt elmaradt. A jegyet, miután a MÁV lepecsételte, egy pecsét nélküli formanyomtatványon az IBUSZ tőlem átvette, és közölte, hogy a jegyet a MÁV-nak vissza kell küldenie, és csak 6 hónap múlva kapom meg a pénzemet. Miért kell ezt ilyen lassan és körülményesen csinálni?

Rónai Borisz
Bp. VI., Rudas L. u. 29.

E heti hirdetéseink

Tanulmányi verseny

Hegedűs István rajza

Megértő lélek

Endrődi István rajza

– Min csodálkozol? Szegénykék, nem győzték kivárni, amig elkészül a lakásuk . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BUDAI MEDVEVADÁSZAT

A Fő utca és a Vitéz utca sarkán egy medvét akartak agyon dobálni a suhancok. Szerencsére a mackó kiállta a téglák vad zá porát, kőből lévén, Medgyessy Ferenc faragta remekbe annak idején kútdíszül, és a csatornázók „tették" félre egy szemeteskosár tövébe, talapzatának részeivel egyetemben. Valószínű, hogy a bájos szobor ismét kútdísz lesz majdan, a szomszédos park csatornázása után. Viszont mi lesz, ha a garázda elemek orra elé lökött műremekből roncs lesz idő előtt? Ilyesfajta „nemes hulladék" nem az utca sarába, hanem raktárba való, amig ismét kútdísz lehet belőle.

(d. e.)

A várban

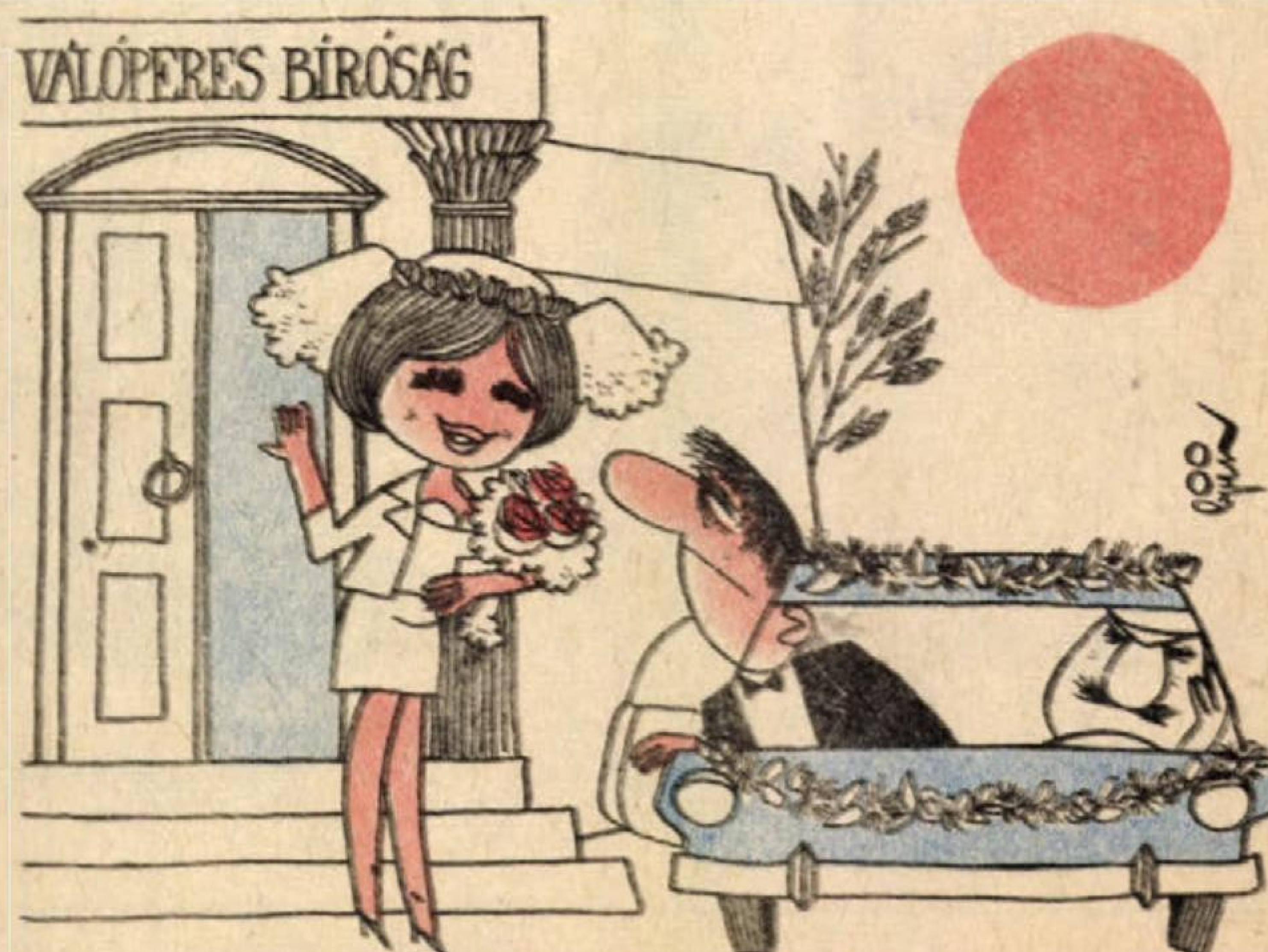

– . . . és ahol most eszpresszót látnak, az valamikor erődítmény volt . . .

Op-art a férfidivatban

Zsúfolt program

– Bocsáss meg, szivecském, valamit itt még el kell intéznem . . .

Pesti tudósítónktól

Nagy érdeklődéssel olvastam, hogy két bostoni tanár szerint az élet nem az ős-óceánokban keletkezett, hanem a szárazföldön. Ez különben ma is megfigyelhető a szárazföldeken, főleg lakott területeken.

Igaz történet egy társaságbeli pesti asszonyról, aki elkergette hazulról tizennyolc éves leányát. A leány ugyanis nem ment férjhez, de egészséges fiúgyermeknek adott életet. Amikor az asszonynak megemlítették, hogy egy kissé ótestamentumi magatartása kiment a divatból, az illető így tiltakozott:

– Dehogy vagyok én ódivatú! Én nem szólok bele a lányom magánéletébe, elvégre már felnőtt ember a taknyos kölyök. De nagyanyává tett a szemtelen! Öregíteni pedig nem hagyom magamat!

Az utas újságjába mélyedve ül egy KN-jelzésű villamoson. Odalép hozzá a kalauz ezekkel a szavakkal:

– Kérem a jegyet!

– Legyen szíves egy átszállót adni! – szól az utas a zsebébe nyúlva.

– Itt nem lehet átszállót váltani! – emeli fel szigorúan a hangját a kalauz.

– Miért nem?

– Mert ez kalauz nélküli kocsi!

– Igen? – csodálkozik az utas. – Akkor ön hogy került ide?

f. l.

REPÜLŐSÓ

Ezen a szeles, hűvös alkonyon senki sem járt a Nagyrét környékén, csak Siliga Jenő bolyongott szomorúan, fel-feltekintve a fák koronájára. Megfelelő erős ágat keresett, amelyre öngyilkossági célzattal felköthetné magát, csapodár szerelmese, a vörös hajú Terike miatt. Hát ahogyan válogat az ágak között, egyszerre csak megpillant egy szegény anyókát, amint hatalmas rőzseköteget vonszol az erdei úton.

A többi már úgy történt, mint a mesékben. Siliga felajánlotta a segítségét, vállára emelte, a villamosmegállóig cipelte a tűzrevalót, felrakta az utolsó kocsi peronjára, mire az anyóka egy szelencét nyomott a kezébe, mondván, hogy ennek nagy hasznát veheti, különleges repülősó van benne. Akire csipetnyit rászór ebből a sóból, az rövidesen repül, bármilyen magas beosztásban is legyen, feltéve, ha az illető egyébként rászolgált a repülésre.

Siliga boldogan nézett a tovacsörömpölő villamos után, majd hazament, lefeküdt aludni, és másnap reggel a műhelyben, ahol lemezlakatosi minőségben dolgozott, feltűnés nélkül rászórt egy kis repülősót a művezetőjére, minthogy Terike éppen ehhez a férfiúhoz pártolt át a közelmúltban. Talán egy óra sem telt el, és az üzemen végigfutott a hír, hogy a szóban forgó művezetőt a vállalat igazgatója fegyelmi úton elbocsátotta idült anyagpazarlás és megrögzött bércsalás miatt. Délben az ebédlőben a vörös hajú Terike rámosolygott Siligára, és estére már minden rendbe jött.

Néhány boldog nap után azonban Siliga úgy vélte, hogy ismét oka

van a kétkedésre Terike hűségét illetően, mert a lány a kopasz anyagbeszerzővel andalgott a Duna-parton. Hősünk óvatosan a hátuk mögé került, megsózta az anyagbeszerzőt, és mire az, Terike társaságában, legénylakása küszöbére érkezett, ott már várták a hatósági közegek, és forintkiajánlással egybekötött üzemi szarkaság elkövetéséért letartóztatták.

Ez az akadály is elhárult tehát a két fiatal tiszta szerelmének útjából, de a sors újra meg újra közbeszólt. Siliga nemsokára arra kényszerült, hogy megsózza a szállítási osztály vezetőjét, aki feketefuvarozás miatt le is bukott, egy hét múlva megsózta a konyhafőnököt, róla azt derítette ki a vizsgálat, hogy diploma nélkül középületeket tervez másodállásban, mire kuktának minősítették vissza, őt követte a főkönyvelő, hármas könyvvitel miatt stb., stb.

Minden ilyen eset után Terike önfeledten visszatért a lemezlakatoshoz, és néhány óráig úgy éltek, mint a galambok.

Telt-múlt az idő, a varázsszer fogyott, és egy szép napon Siliga kétségbeesetten vette tudomásul, hogy már egy szem só sincs a szelence alján, pedig Terike a raktárossal csókolózott éppen a sufniban. Alig hogy vége lett a műszaknak, Siliga loholt ki a Nagyrétre, hogy megkeresse az anyókát. Az kisvártatva fel is tűnt az erdei ösvényen, nyögdécselve vonszolta kötelező rőzsekötegét.

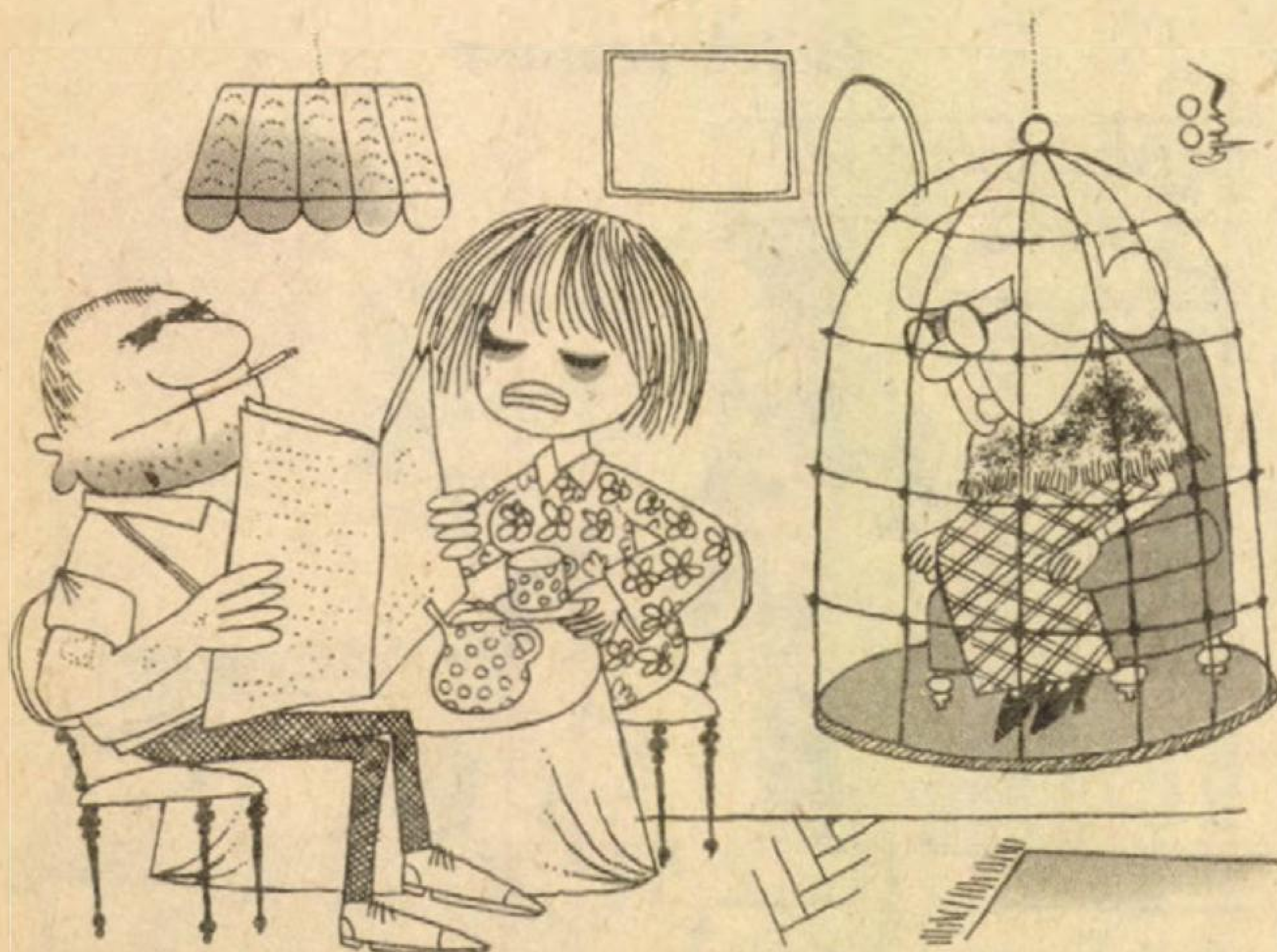
– Hadd segítsek! – nyúlt mohón a rőzse után Siliga. – A múltkor nagyon kis adag volt a szelencében, kellene még abból a repülősóból.

Az anyóka megállt, szomorúan csóválta meg a fejét:

– Ne erőlködj, édes fiam! A te Terikédhez és a te vállalatodhoz az isten sója is kevés!

Kürti András

Eltartási szerződés

Ki miben bűnös?

– Mikor törte fel a pénzszekrényt? Gondolkodási idő két perc!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. •142–220 – 66.1041 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LEGYEN VILÁGOSSÁG!

A Mártonhegyi út felső része nincs kiépítve, sok ott az üres telek, bokor, fa, különösen a Költő utca környékénél elhagyatott az útvonal. Esténként sötét, kivilágítatlan, félelmetes ezen a szakaszon a Mártonhegyi út. Az elszórt házak lakói nem is mernek kimenni a sötétbe, ha pedig mégis a szuroksötétben kell botorkálniuk, hangosabban dobog a szívük: bizony sokan félnek, ha nem is valami huligán támadásától, de attól biztosan, hogy esetleg az út menti árokba esnek. A környék lakói, tanácstagjuk útján, sokszor kértek már világítást. Nemcsak a Költő utca sarkára, hanem a Mártonhegyi úti úgynevezett felső Közért mögé, a Tállya utcai bekötőúthoz és a Mártonvölgyi utca új, koromsötét szakaszához is.

Mindössze hat villanykörte felszerelésére lenne szükség (a vezeték megvan), tehát az Elektromos Művek számára csak filléres megterhelést jelentene a kis munka. Ennek ellenére a Mártonhegyi út lakói eddig csak ígéretet és megint csak ígéretet kaptak, pedig kár halogatni a felszerelést, mert a sötétség leple alatt a Mártonhegyi út alsó Közértjének raktárát már kétszer is kifosztották.

Meddig kell még iktatni a lakók kérését az Elektromos Műveknél? Nem lehetne végre „beütemezni" és huszonnégy óra alatt felszerelni a villanykörtéket? Legyen végre világosság a Mártonhegyi út egész vonalán!

(p.)

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Lacika megkérdi a papájától:

– Apu, te le tudod írni a neved becsukott szemmel?

– Hogyne.

– Na, akkor itt a bizonyítványom. Hunyd be a szemed, és írd alá.

*

A fúrfangos Zabhegyi Miska fordítva ül fel a lovára, és úgy poroszkál végig a falun.

– Te Miska – kiabál rá a barátja –, miért ülsz te fordítva azon a lovon?!

– Azért, mert mit kell azt mindenkinek tudni, hogy én hová megyek.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit várnak a labdarúgó világbajnokságtól?

Magyar—észak-koreai döntőt!

D. F.

Biztos magyar győzelmet, s utána ünnepélyes fogadtatást a Keleti pályaudvaron. Meg kell jegyeznem, hogy én az 1970-es VB-re gondolok.

F. L.

Semmit sem várok. Ha ugyanis nem jutunk be a döntőbe, Barótit szidják, ha bejutunk a döntőbe, akkor is Barótit szidják. Tehát minden marad a régiben.

F. Gy.

Nem kell olyan pesszimistának lenni. Gondoljunk a magyar konyha nemzetközi sikereire.

(f—p)

Hogy élvonalbeli focistáinknak javulni fog az angol kiejtése.

G. Sz.

Két csomag pipadohányt. Az egyik kísérőjelölt ismerősöm megígérte, hogy hoz nekem Londonból, ha csak közben meg nem fúrják a kiküldetését. Tessék, most izgulhatok...

K. A.

A népek közötti barátság elmélyülését.

M. Gy.

Bízom abban, hogy a magyar maszszőr Londonban mindent belead, mert hallottam, hogy jó formában van.

P. L.

Engem ez a VB-cécó hidegen hagy. S ezzel nem csak én vagyok így, hanem az egész magyar közvélemény! Júliusban az ország egy emberként azt fogja figyelni, hogyan csépelnek fiaink az Alföldön — s nem azt, hogyan csépelik fiainkat Albionban.

R. B.

Érdeklődéssel fogom követni az eseményeket, de nem tévesztem szem elől, hogy ez nem jelent egyebet a számunkra, mint felkészülést a négy év múlva sorra kerülő labdarúgó világbajnokságra.

S. P.

A futball kiszámíthatatlan. Volt már úgy, hogy esélyesek voltunk, és kudarcot vallottunk, megtörtént az is, hogy esélytelenek voltunk, és diadalt arattunk. Érzésem szerint ezúttal még különösebb lesz a dolog: semmi esélyünk, és le is fogunk égni.

(t.)

Ügyintézés

HOROGRA AKADT RÍMEK

Újsághír: Vége lesz a maszek gilisztaárusok uzsorájának. A MOHOSZ közvágóhídi pavilonjában kapható giliszta és lisztkukac is. Különleges csalik (lótetű, pióca) a vállalat üzletében telefonon megrendelhetők.

Boldog a sok horgász,
s örül minden hal már,
a giliszta-börzén
nem jut szóhoz kalmár!

Tönkremegy az üzér,
ha kukaccal csal itt,
jobbak és olcsóbbak
az állami csalik!

Nem kidobott pénz hát,
mit e cikkre kiadsz,
jó kezekbe került
a pióca-piac!

Ezután senkivel sem
(erre esküt teszek!)
kukacoskodhat már
a kukacos maszek!...

Szilágyi György

IMPORT HUMOR

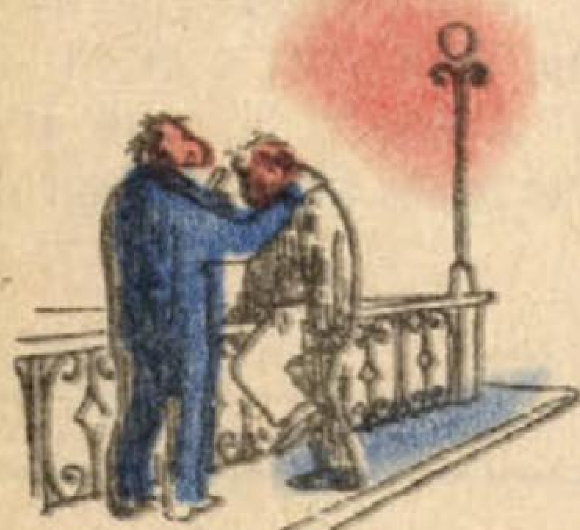
(Rajzok a berlini „Eulenspiegel”-ből, a prágai „Dikobraz”-ból és a pozsonyi „Roháčs”-ból.)

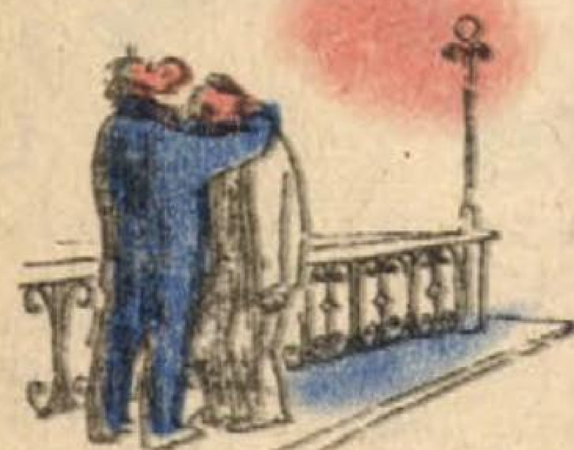
AZ ÉLETMENTŐ

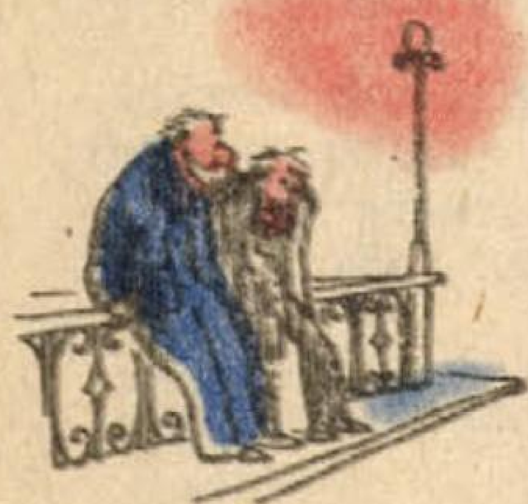

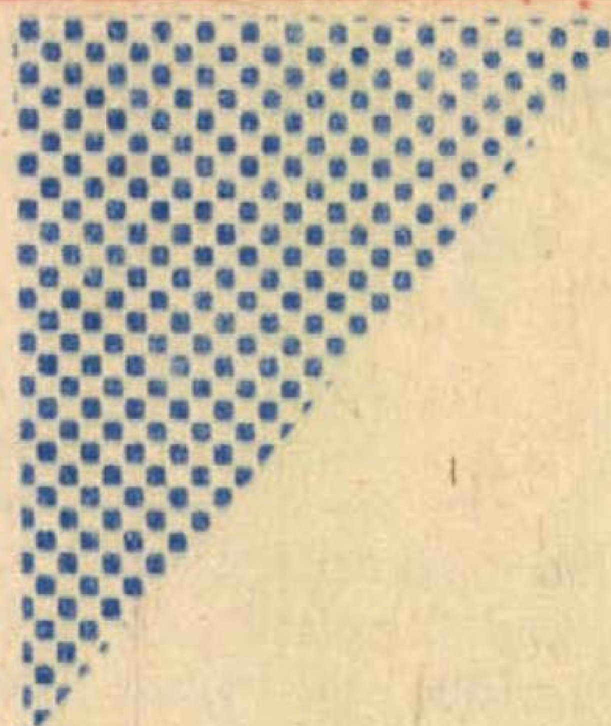

(Eulenspiegel)

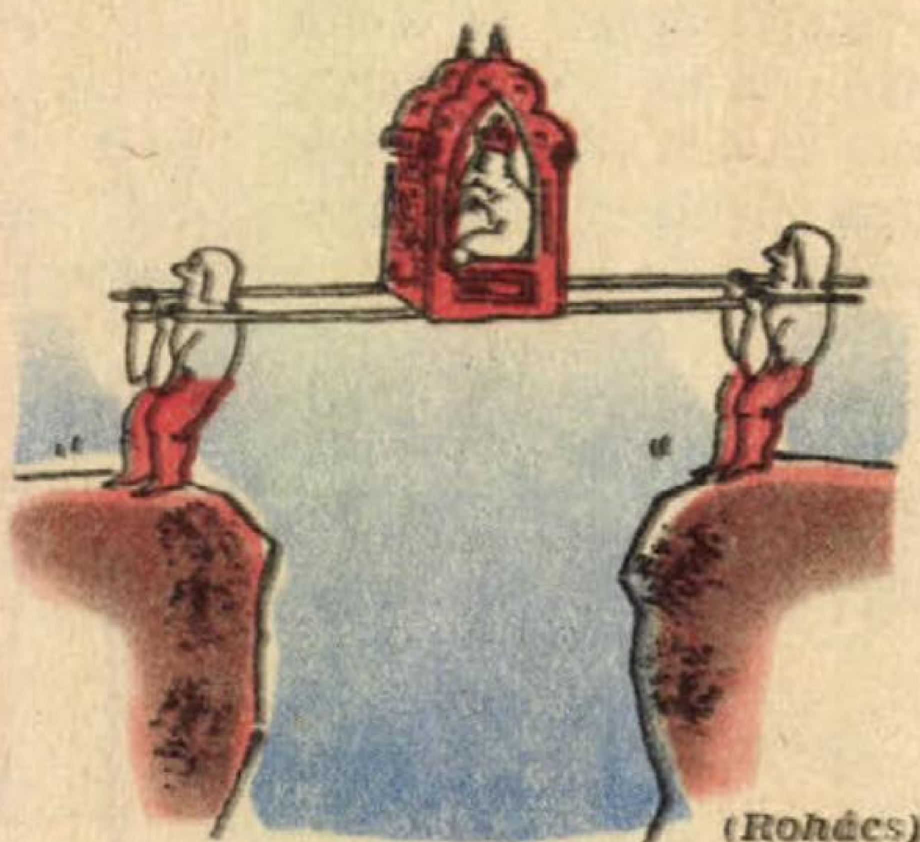

MEGÉRKEZÉS A HOLDRA

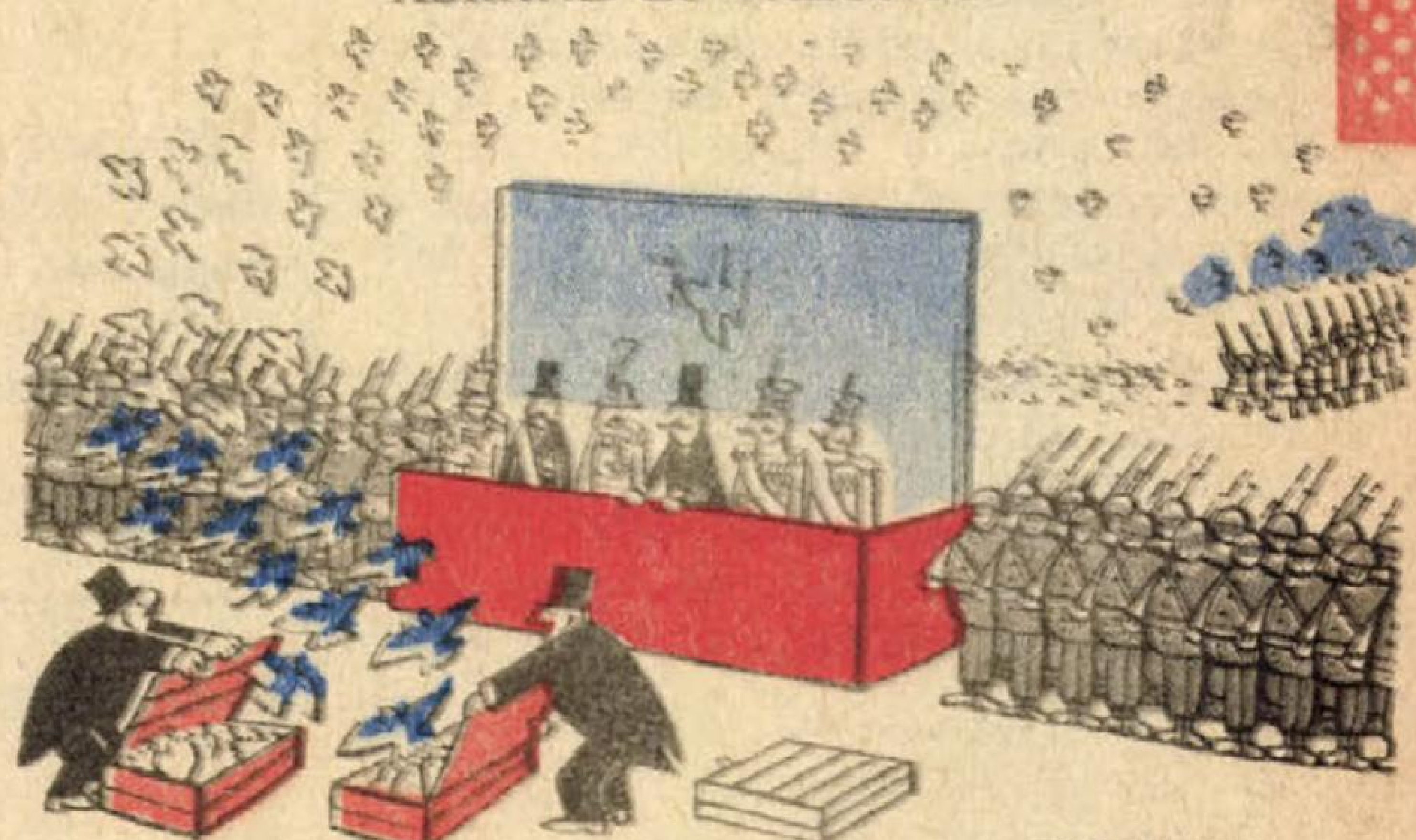
(Dikobraz)

NEHÉZ HELYZETBEN

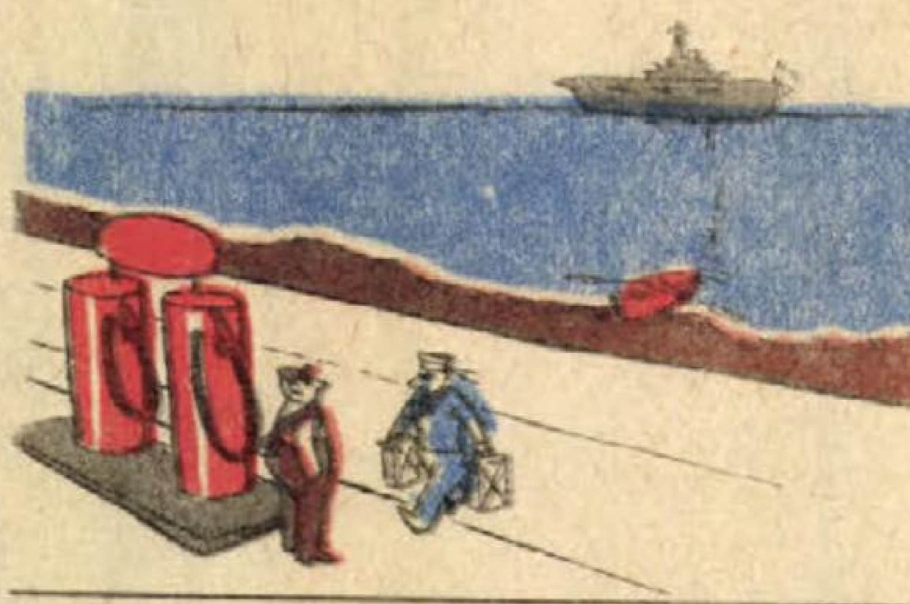

(Roháčs)

ÁBRÁND ÉS VALÓSÁG

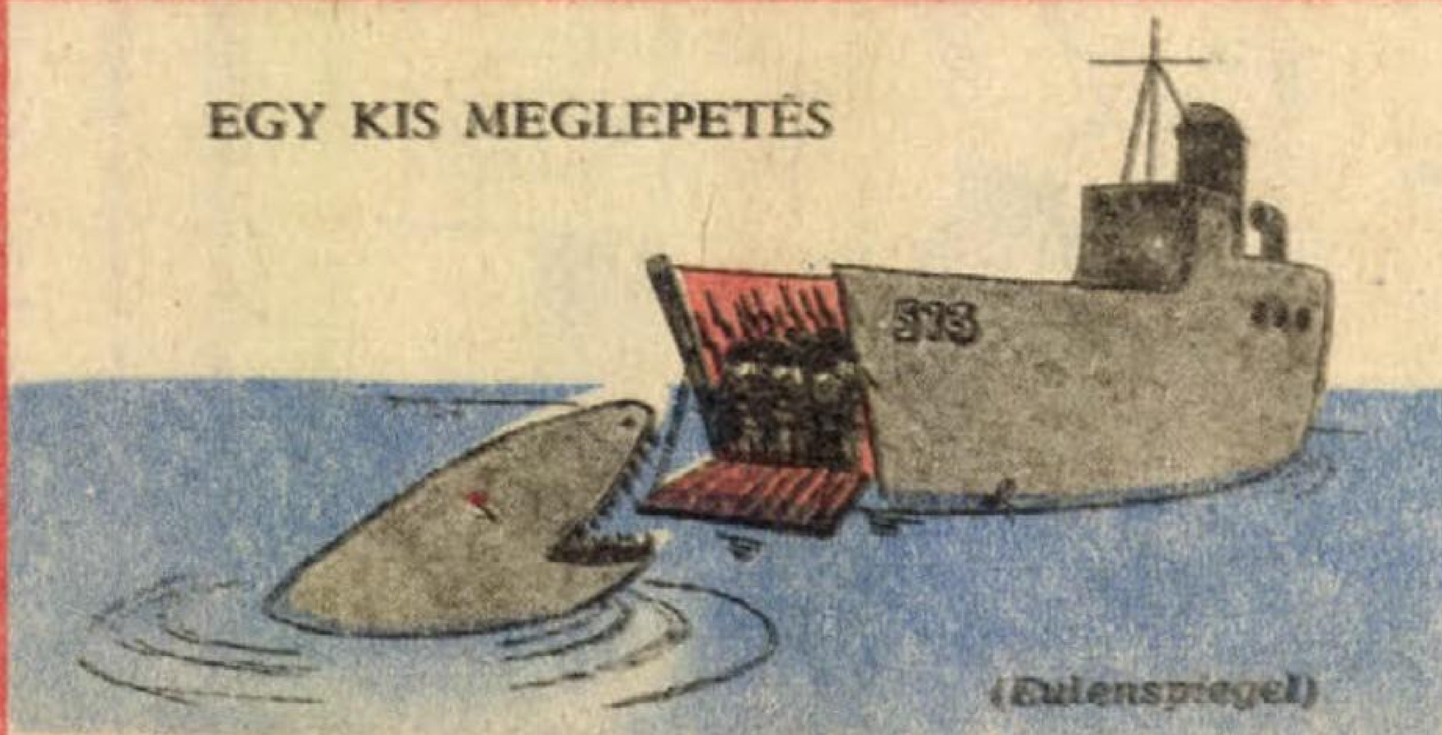
(Dikobraz)

ÜZEMANYAG FELVÉTEL

(Eulenspiegel)

EGY KIS MEGLEPETÉS

(Eulenspiegel)

MENTSÜK, AMI MENTHETŐ!

(Dikobraz)